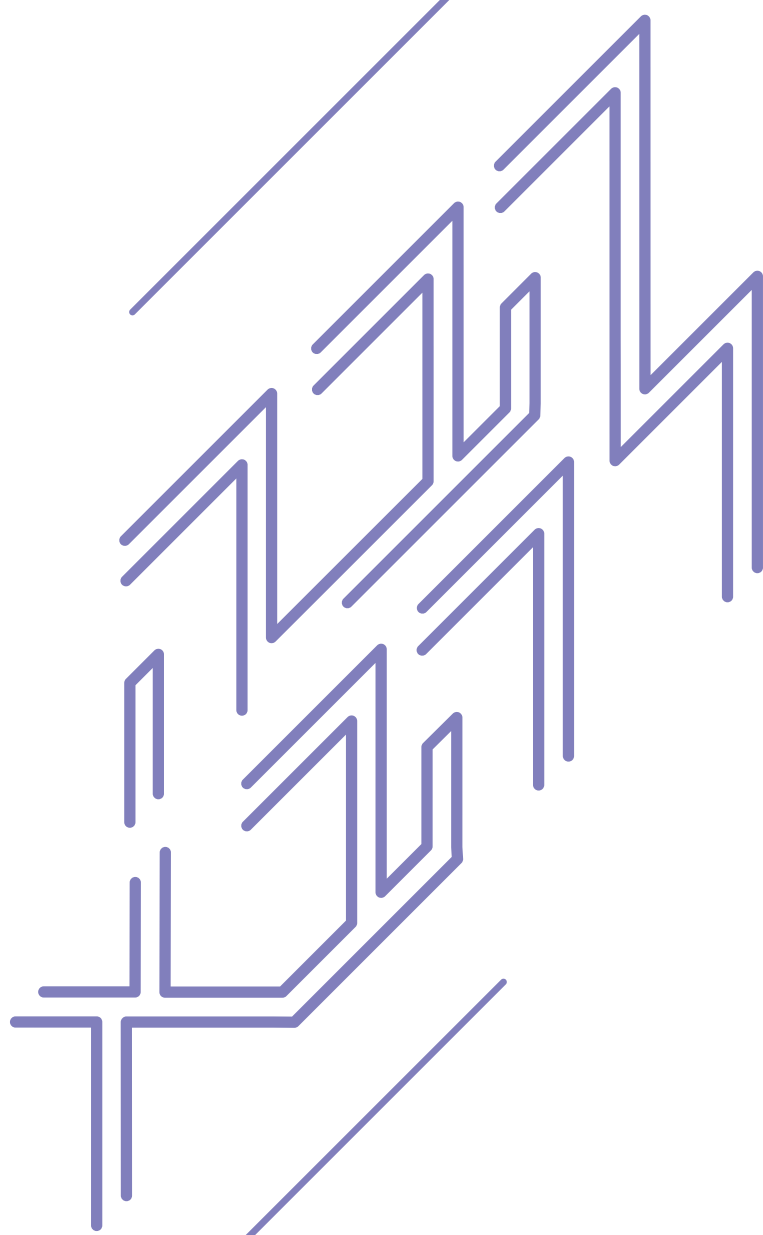

++++ בראשית
שמות \$\$\$\$
ויקרא וווו
במדבר מmmm
דברים זzzz
קלל *****

גיליון 00014

הבה להבא

כתב עת לספרות עברית עכשווית וניסיונית

גיליון 00014: קיץ 02020

$\frac{2}{72}$

עורך: עודד כרמלי

מערכת: יואב עזרא, ג'רמי פוגל, רעואל שועלי, סער יכין, גל עזרן,
עמנואל יצחק לוי, רועי כספי, נדב נוימן, נח אנגלהרד ושני פוקר

עיצוב ודימויים: עידן אפשטיין (idannnn.com)

ניקוד: עמרי שרת

עריכה לשונית: מיכל קריסטל

מו"ל: מקום לשירה

דפוס: אופסט א.ב.

כל הגיליונות להורדה: HavaLeHaba.co.il

פיס: הבה להבא | **מייל:** HavaLeHaba@gmail.com

גיליון זה רואה את האור בעזרת משרד התרבות והספורט,
מועצת הפיס לתרבות ואמנות

צריך לדבר על מחדל הספרות. הספרות לא הייתה ערוכה להתמודד עם המגפה. כבר שנים שהספרות שלנו אינה ערוכה לשום התמודדות עם המציאות. סופרינו ומשוררינו שקעו עד צוואר בניתוח יחסי כוחות חברתיים ואינם מוכשרים עוד לנתח את יחסי הכוחות הממשיים: הפיזיקליים, הכימיים, הביולוגיים. אבל הפיזיקה מולידה כימיה, הכימיה מולידה ביולוגיה והביולוגיה היא שמולידה סופרים ומשוררים – וגם ממיתה אותם, מה לעשות. הבון טון היה ספרות מינורית ולוקאלית – והנה פרצה מגפה מז'ורית להחריד ואוניברסלית להפליא והוכיחה פעם נוספת את הצורך הקיומי של האדם בספרות קיומית.

ואין הכוונה כאן לספרות מדעית דווקא. מהאודיסאה ועד המחצית השנייה של המאה העשרים, הספרות תמיד נחנה ביטוי למאבק המתמיד של האדם בטבעו ובטבע שסביבו. ניסו למכור לנו שהמאבק הזה נגמר, נפתר. ניסו למכור לנו שאין בכלל טבע, רק הבניה תרבותית וכלכלית של טבע. ניסו למכור לנו שהמאבק היחיד הוא המאבק בין זהויות ונרטיבים. אבל מה הנרטיב של הנגיף? מהי זהותו העדתית או המגדרית? הניסיון המיוזע לשמור על אקטואליות, בכל רגע ובכל מחיר, דן את רוב הספרות העכשווית להיעדר רלוונטיות בנצח ובנפש.

"החוברת מופיעה בפורמט מצומצם לרגל המגפה", הכריזו עורכי כתב העת החד-פעמי **קילטרטון** ב-1964. המגפה, שהפילה מאז חללים הרבה בספרות העברית, הייתה הפרובינציאליות, הגירעון בדמיון, הנפיחות העצמית וההתגייסות הקבוצתית לכל סמרטוט-דגל. והיא קטלנית היום מאי פעם. כולם כותבים על הנושא האחד שכולם מסכימים שהוא היחיד שראוי לכתוב עליו ברגע זה, כי אין שום דבר נוח יותר מלהסכים עם כולם על מה שכולם ממילא מסכימים עליו. ככה

כולם מרגישים צודקים ומוסריים, ככה כולם מרגישים יפים ונכונים. זוהי מטרתו של הקיטש: לייצר אפקט מוגבל אך מדויק אצל הצרכן – ולמכור עותקים, או למצער לגרוף לייקים, מצד היצרן.

כמובן, הצורך למצוא חן הוא רק הסימפטום – לא מחולל המחלה. אנשים מנסים למצוא חן כשהם לא מצליחים למצוא עניין. לפני כמה שנים נסעתי באוטובוס משוררים למדבר. משורר אחד – מהסוג ה"אנטי-ממסדי", זה שזוכה בפרסי השלטון – שאל אותי אם כל הכוכבים בשמיים הם "כמו כדור הארץ". אני מצטער, אבל אדם שמעולם לא שאל את עצמו מהם האורות המנצנצים האלה בלילה למעלה הוא אדם שאינו יודע להתעניין או להתבונן. ספק אם אדם כזה ידע לכתוב.

אינני משלה את עצמי. גם אחרי הכנעת הנגיף ימשיכו להוקיע כל ספרות קיומית כאסקפיסטית, ולהלל כאמיצה וחתרנית כל חריזה אווילית של "אריאל שרון" עם "חיים רמון". אבל היה אפשר לצפות, לכל הפחות, למעט רפלקסיה במהלך הבידוד שנכפה על יח"צנינו הכותבים או כותבינו היח"צנים. במקום זה קיבלנו טור של דויד גרוסמן, המשובץ הבחנות דקות ומרתקות כמו "זה איום ונורא שיש אנשים כל כך עשירים ואחרים כל כך עניים". זה איום ונורא שיש אנשים כל כך חכמים שאיבדו כל יכולת לחשוב.

כן, בקריית ספר העסקים כרגיל. כפי שאצו לייצר שירים על מבצע "צוק איתן", כך רצו באמוק לייצר סיפורים על מבטי קשישים נוגים בחלון – לפני שסוגרים את מוספי החג. זוהי ספרות האבוקדו: דקה מוקדם מדי היא טרם הבשילה – ודקה אחר כך היא כבר רקובה מהיסוד.

עצם היש

6	תשדורות מלוויין ריגול
18	עומרי דנינו שלוש שירים
22	מישל פלצ'יק שני שירים
24	אוריה פיציון באום שני שירים
26	אמוץ גלעדי שני סיפורים
34	רעואל שועלי איליאדה שיר כ"ב (הכובסות)
36	שני פוקר מורתי (מחזור שירים)
44	עומר ולדמן בעצם, לומר זאת פשוט, כל ימיי בירושלים
45	ג'רמי פוגל ביאליק כתב את כל השירים
46	נדב נוימן כל הלילה
48	עמנואל יצחק לוי שירי איים
51	ספיר יונס הוראות כיצד ללכת לאיבוד
54	גל עזרן העפר שאינו בסוליותיי
59	עמית בן עמי שני שירים
61	זאב סמילנסקי מקלחת
62	נח אנגלהרד משחקים באנחנו
66	רן עוז הייזל בלום (אגדה בצבע ג'ינס)
70	נמרוד ברקו אדם שוכב בחשכה מוחלטת

את/ה כאן

תשדורות מלוויין ריגול

יואב עזרא
שירים מהמגפה

ריקנות וסבל

רחוב ריק מפני־אדם זה הסבל הגדול

קופות וצדקה

חנניות פתוחות כמו קפות צדקה מרשרשות

הפאר והתפארת

אדם הולך ברחוב
אלא שהרחוב קים אצלך במחשבה
אין כזה דבר רחוב להוציא במחשבות בלבד
ככה כסא או אפלו שלחן

משהו
שכלי
שמתוך
גלגלת
מתרגע
בהליכה
ברחוב
מתארך
לחסד
ולרחמים
איכשהו
באמירת

גיליון 00014

קיץ 02020

הצדק והתהלים
אדם הולך ברחוב
אלא שהרחוב קים
אצלך במחשבה
אדם
אדם
אדם
אדם
לחן לפאר ולתפארת

עץ־הרחוב

לעץ רחוב יש עצמה חסרת פחד
שהוא תקוע ברחוב ולא זז בלא פחד
שאינו נמלט שאינו בורח
יש יאמרו שזה קטע מטרף יש יאמרו שזה קטע פסיכי
יש בכך בשחון שנפתק מהשמדה
עומד
ולא
זז
רק
קלות
ברוח
הנה
והנה
בלא פחד
בלא יראה

9
72

8
72

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

הפספוס הגדול

אָדם חי אָדם מת וְרַב הָאֲנָשִׁים בְּעוֹלָם זָרִים לוֹ
חָבֵל
כָּל אָדָם עוֹלָם וּמָלְאוּ

כל האושר שהלך לאיבוד

הַפֶּסֶפּוּס הַגָּדוֹל שְׁלָנוּ שְׁלָא הִכְרַנּוּ יוֹתֵר אָנָשִׁים

סליחה היכן השיר

זֶה שִׁיר הַקּוֹרָא לְעוֹלָם לְנַצֵּל הַזְדַּמְנוּת שֶׁל שְׁלוֹם

יונדב פרידמן

הייקורונה

אם תפגש את ההיקו בדרך בודד אותו

יומִים לְבִידוּד
דָּבָר אֵינּוּ בִּיתִי
בְּבִיתִי

עדין אני אומר השבר והשבי

מִחֲשָׁאת אוֹתִי מִחֲלוּמוֹתִי
מִיָּנָה
מִחֲשָׁטֶת בְּתַרְיִסִּים

מתחת לפני ההנחיה

עַל פְּנֵי זָנָאִי
מִסִּכַּת מִנְתָּחִים
מְבַקֶּשֶׁת

בקצה אבי המשער, מהדורת לילה, לא מדורת לילה

מִנֵּין הַנְּשֹׂאִים
פּוֹסֵעַ בְּאִישׁוֹנָיו
עַד לְהוֹדְעָה חֲדָשָׁה

Long Distance Humanship

מֶרְחוֹק
עַל אֶף שְׁתַּמִּיד
מֶרְחוֹק

$\frac{11}{72}$

$\frac{10}{72}$

כשתגיע אל ראש העקמה, המשך לטיפס!

בְּלִי לוֹמֵר מְלָה, הַצָּבֵעַ עַל הַהִבְדָּל בֵּין סֵאקְס לְקוֹרוֹנָה.

עש: אדם (יחסי עש-אדם)

סִבַּת הַמְּשִׁיכָה אֶל הָאוֹר עֲדִין אֵינָנָה יְדוּעָה.

הודעה מטעם צות הוי וכלום

הַזְרָקָה שֶׁל הִרְבָּה מִיתוֹת קִטְנוֹת לֹא תִכְיִן אוֹתֵנּוּ לְמוֹת בְּאַרְךְ מָלֵא.

בערים הקלאסיות / זאב סמילנסקי

בָּעָרִים הַקְּלָסִיּוֹת, הַיְּפוֹת

בְּבִתֵּי הַחוֹלִים

אֲנָשִׁים חוֹלִים

אֲחֲרֵיכֶן גּוֹסְסִים אַחֲרֵיכֶן מֵתִים

הַרוֹפְאִים מִתְנַצְּלִים,

יְדִיהֶם נְקִיּוֹת וְרִיקוֹת

עַל שֵׁשׁ הַמַּצְבָּה לְטָאָה יִרְקָה

תִּתְחַמֵּם בְּשִׁמְשׁ הַטּוֹבָה

כָּכָה זֶה בָּעָרִים הַקְּלָסִיּוֹת, הַיְּפוֹת, אָהָה

גַּם כֵּן הַסּוֹנֵטָה הַזֹּאת שֶׁל דְּבוּז'ק מוֹצִיָּאָה אוֹתִי מִדַּעְתִּי

תחרות שירה / זאב סמילנסקי

בְּתַחֲרוֹת הַשִּׁירָה

הַשִּׁיר עַל עוֹלוֹת הַמַּעֲרָכַת הַכְּלִכְלִית־שְׁלֹטוֹנִית בָּעֵט

בְּשִׁיר שְׁדָן (בְּתַמְצִיתִיּוֹת מְרִהִיבָה) בְּנֵרוֹת הַנֶּפֶשׁ הַנִּמְוָכִים

בָּעֵט וְהַשְׁפִּיל אוֹתוֹ לַעֲיֵן כָּל

כָּף שְׁשִׁיר הַנֶּפֶשׁ

דָּעָף וְנַעֲלָם

וְהַשִּׁיר הַכְּלִכְלִי־שְׁלֹטוֹנִי

לְקַח אֶת כָּל הַקֶּפֶה

תוֹף שֶׁהוּא מְצוֹחַ

Vae victis! Vae victis!

כָּאֱלוֹ לֹא עָשָׂה כְּבָר מִסְפִּיק רֶשֶׁם קֶדֶם.

פיגום / זאב סמילנסקי

לֹא דָּרְכוּ לִי עַל הָרֶגֶל, לֹא בָּעֵטוֹ בְּתַחַת

וּבִתֵּי שְׁחִי מְדִיפִים אֶת רִיחוֹ הַטּוֹב שֶׁל שֶׁמֶן הַמֶּר, דִּיקָא

וּבְכָל זֹאת אֲנִי רוֹצֶה לְשִׁיר, לְשִׁיר, מָטָל

עָלִי לְשִׁיר, בְּדִיקָנוֹת, בְּקִלּוֹת, לְשִׁיר

בְּטִבְעִיּוֹת, כְּמוֹ פּוֹעֵל הַנוֹפֵל מִפְּגוֹם

אוּ צִפּוֹר מְחַרְבֶּנֶת.

דיווח מחקירות ראש הממשלה / זאב סמילנסקי

וּכְשֶׁנִּכְנַס הַחוֹקֵר אֶלּוֹן מְלִיָּה בְּשׁוֹטְרַת אֵלָה

בְּזָרוּעוֹתֶיהָ בָּנָה הַתִּינוֹק אֶרֶז וְהִיא חוֹלְצַת לוֹ

שֶׁד כִּי לֹא מְצָאָה סְדוֹר אַחֵר וְאַחֲרֶיהָ

הַצֵּלָם אֶרֶן וְהַמְקָלִיט אֶשֶׁל

אָמַר לָהֶם רֹאשׁ הַמְּשָׁלָה לִפְנֵי

שְׁאֵנוֹ מִתְחִילִים אֲנִי רוֹצֶה לוֹמַר

שֶׁהַבֶּקֶר - לְרֹאשׁוֹנָה הַשָּׁנָה -

פְּרָחָה הַמְּרַגֵּנִית בְּחֻצְרִי

עָנָה הַחוֹקֵר אֶלּוֹן וְאָמַר

אָמֵשׁ, לַעֲת עָרַב, בָּגֵן לִיד דִּירָתִי

נִשְׁמַע קוֹל הַשְּׁחָרוֹר

הַצֵּלּוּל, הַמְּאֻשֶּׁר, הַחִפְשִׁי

וְהַשׁוֹטְרַת אֵלָה שְׂרַחֲמִיהָ גָּאוֹ

נִגָּשָׁה לְרֹאשׁ הַמְּשָׁלָה

וְהִינִיקָה אוֹתוֹ מֵעֵט

מִשְׁדָּה הַשְּׁחוּם, הַשׁוֹפֵעַ.

$\frac{13}{72}$

$\frac{12}{72}$

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

**רודנים לכל החיים? השליטים
הוותיקים בעולם / דסק החוץ של
הבה להבא**

בנימין נתניהו
ראש ממשלת ישראל בשנים 1996–1999,
רה"מ ממשלת ישראל מאז 2009

רג'פ טאיפ ארדואן
ראש ממשלת טורקיה בשנים 2003–2014
נשיא טורקיה מאז 2014

יוורי מוסווי
נשיא אוגנדה מאז 1986

בני ציפר
עורך מוסף "תרבות וספרות" מאז 1988

ולדימיר פוטין
ראש ממשלת רוסיה בשנים 1999–2000,
נשיא רוסיה בשנים 2000–2008,
רה"מ רוסיה בשנים 2008–2012
נשיא רוסיה מאז 2012

עלי חמינאי
נשיא איראן בשנים 1981–1989,
המנהיג העליון מאז 1989

האם בציפרלנד נערכים להעברת הכתר לטלילה? / רויטרס

מקורות בחצר הממלכה המסוגרת מדווחים כי יורשת העצר טלילה ציפר החלה לקרוא את מכתבי הנתינים הממוענים לאביה. כזכור, הנסיכה טלילה מונתה לאחרונה למבקרת ברודנות הצבאית השכנה, "ספרים", ולחברת מערכת כתב העת האימפריאלי "יהי". עוד לא ברור מהן עמדותיה של טלילה בשלל הסוגיות שמעסיקות את הכתר השוקני, כמו רצח העם הארמני והמיניות המתפרצת של שרה נתניהו, אבל משקיפים בינלאומיים וארגוני זכויות אדם כבר הביעו חשש מהמשך פרסום "רשימות תל אביביות" של אברהם בלבן.

פרפר-ההווה / פרח היקו

אני יושבת על ספסל בגינתי וצופה בדרור בורשטיין צופה בטבע. דבר לא מפריע את מחשבתו של דרור בורשטיין באשר הוא צופה בטבע. העולם מפרפר בפסיפס של אור וצל, צבע ואין צבע, חיים ודוממות. ריקוד המציאות לנגד עיניו של דרור בורשטיין. פרפר התודעה של דרור בורשטיין מפרפר סביב פרפר המציאות של דרור בורשטיין ומזהה אותו, משום ששניהם פרפרים (של דרור בורשטיין). דממת מנזרים רחוקה, איוושת הרוח בשרכים הירוקים ורק טפטוף מים איטי וחד גוני נוקף את הזמן כמו שעון עתיק שעה שלנגד עיניו של דרור בורשטיין מתעופפים פרפרים בזוהר, בתלמוד, בתחרית עץ יפני מהמאה הי"ב, בשיר של ט. כרמי. כתמים לבנים זעזעריים מופיעים על כנפי דנאית הדורה, אולי הדנאית הנפוצה בהודו, ואני רואה את דרור בורשטיין תוהה: האם מעשה השיר הוא כמו פגית של דנאית הדורה, האוכלת את קליפת ביצתה על עלה במומביי? לעצמו הוא עונה: ייתכן. ייתכן מאוד שכן. אח, לו יכולתי גם אני להתבונן כך בטבע, במציאותו, בהווייתו ההווה ללא הרף... אך אויה, כל מה שאני רואה כשאני צופה בטבע של גינתי זה דרור בורשטיין צופה בטבע.

מיקי גלזמן מלמד סמינר בשם "מי הרג את השירה?" / עודד כרמלי

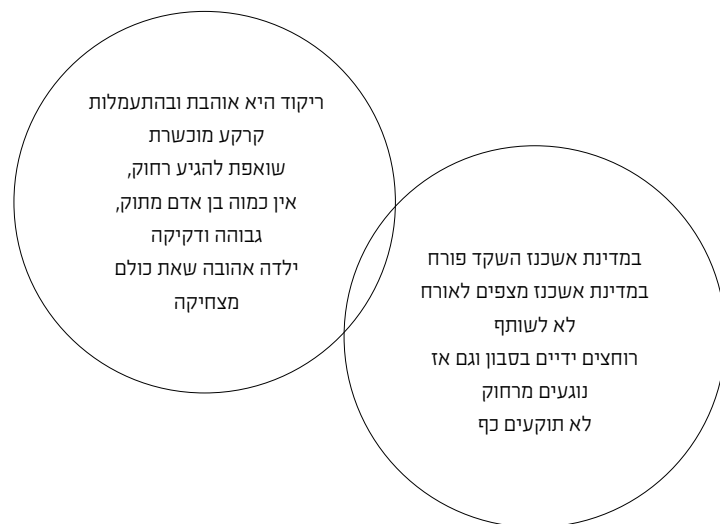
אין חכם כבעל הניסיון.

המשחק שמשגע את המדינה: ספוקן וורד או ספר מחזור? / עודד כרמלי

אחד מהם זכה השנה בגמר הפואטרי סלאם הארצי - והשנייה היא קורל, תלמידת בית הספר "רקפת" בכרמיאל. יודעים לזהות מי זה מי לפי החריזה?

אחד הוא חתן פרס ברנשטיין לשירה ומרצה באוניברסיטת תל אביב. השנייה היא נועם, תלמידת מגמת מחול במקיף ז' "רביבים" בראשון לציון. חושבים שאתם יכולים להתאים את השיר למשורר?

* בין העונים נכונה יוגרל "ספר השטושים של דתיה" מאת דתיה בן דור

נבער

עומרי דנינו

קדישייתום־שפה

עומרי דנינו

כופר

בַּאשְׁמָה כּוֹפֵר

הֲלֹא מַעֲלָם רַק הִד עָשׂוֹ לְאֵשׁ הַיִּיחִי;

וְנִכְחָתִי מִזְדֻקָּף בִּסְתֹר

בֵּין מְקוֹרֵי הַמָּגֶשׁ בְּחוּבוֹת קְדוּמִים

לְבִכּוֹרֵי הַמָּנַח אֱלוֹם מִן הַשְּׁלָלִים.

כָּל שְׂדֵבְרָתִי - גֵּרַח בּוּרִים.

עַל כֵּן חוֹר יְצוּעִי.

וְזֶה הַחוֹר זֹלָג מַעֲדָנוֹת

מַחֲבֵל בַּחֲרָפִי הַסֹּלַע

קוּטֹף מִן הַחֲשֵׁכָה

לְהִנָּץ טַעוֹן לֹא נִשְׁמָע:

מִסְכָּן הָאֵילָן. מִסְכָּן. גְּבִהוּ עַז וְטַעֲמוֹ סִפְצִיפִי -
וְעֵתָה אֵין גּוֹף מוֹכֵל לְלָכֶת.

וְזֶה כָּבֵד בֵּין

צֵל לְצֵל לְלָכֶת. רוֹצֶה לְלָכֶת.

לְ

מִים עוֹמְדִים וְנַחֲמָנִי;

יְצוּעַ לִילָה

שְׁחָרְבּוֹ בְּקָר -

אֲרָץ כְּשֶׁרָה לְהִטָּלָה.

וּבְזֹאֶת הַמַּדְמָנָה אֲבָקִיעַ בֵּית.

וְאָמַר יֶלֶד:

אֵין נִתְּנָת אֲשֶׁמָה בְּעָשׂוֹ עַת נִבְעֵר הַיַּעַר.

נחֲרִידֵל

דִּרְדֻנְבֵּא רְדֵה נִדָּא. אַמֵּן

נִקְדוּמָא וְנִדְנָא קְנִדְמָא דְנִדְרָא דְסִטְרָא. אַמֵּן בְּרִדְנִדוֹר

וּבְקוֹדְנִדוֹר וּגְדִרֵי דְכָל בֵּית מַחְעֵלֵל יִדְ|שְׁחַט דְנִשְׁמַח יֶלֶיד

וְדִנְדוֹ אַמֵּן:

וְהֵם שְׁנֵי שְׁחַט שְׁנִקְבַּ גְרִנָּה וּבְהִשְׁחַק עֲצֻמָּתָא

:

הַשְׁתַּנָּק

הַנְתַּעֲלֵל, וְהַתְּכַשֵּׁל לְהַתְּחוּנֵכ, וְהַתְּרַעַב וְהַתְּגַעָה לְהַתְּיַנָּק

מְרַחֲמָתָה, (וְאַנְזִישְׁעָא בְּרִיחָהוּק). וְרַחֲמֵי דְנִכָּל נִפְדִּיָּה

מִנְשִׁמָּתָה, מְבַלְעָתָה מִדְּמָנָת, וְחִלִּית שְׂרָצָיָה,

וְרַחֲמוֹ טָמָא אַמֵּן

יְהֵא

שְׁלֵמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא חַיִּים וְשִׁבְעַ וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא

וּרְפוּאָה וּגְאָלָה וְסִלִּיחָה וְכַפָּרָה וְרוּחַ וְהַצְלָה. לָנוּ וּלְחוּלֵי עַמּוֹ

יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אַמֵּן אַמֵּן

$\frac{21}{72}$

$\frac{20}{72}$

עֲשֵׂה

שְׁלוֹם בְּמִרוּמֵי וּבִרְחֻמֵּים רַבִּים

סִנְכְּרוּ חֲשֵׁמֶל וְהִרְחֵב לִי זְמוֹ;

כִּי

יְחַפְּתִי אֶת אִמִּי

וְיַחַפְּתִי אֶת אָבִי

יְחַפְּתִי אֶחָי

וְיַחַפְּתִי אֲחוֹתִי

מֵה יִכְלָתִי לַעֲשׂוֹת אַחֲרָת

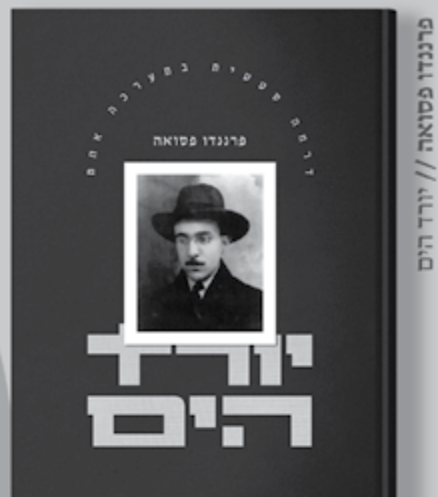
-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

חדש בהוצאת הבה לאור

פרנקנדו פסואה // יורד הים

אמוץ גלעדי // הנה הם באים

ג'רמי פוגל // תל אביב היא מיום

גיליון 00014

עומרי דנינו

אבן

מִיָּם,
מִה לָהֶם
שָׁלֹא לִי

הקול

22
72

להזמנה ישירה מאתר ההוצאה (ללא דמי משלוח)
> havalehaba.co.il/books

אליוט מישל פלצ'יק

סופדבר מישל פלצ'יק

עוד אֵלִיּוֹט סֵפֶר
מִן הַמִּדָּף הַגְּבֹהַּ בְּיוֹתֵר
שֶׁם בְּצִנְצָנוֹת
תִּינוּקוֹת מְשֻׁמְרִים בְּפוֹרְמָלִין
כִּיצַד מְרַגֵּשִׁים הַמִּפְחָלְצִים מִבַּעַד
לִסְפֵּקטָרוֹם הַהֶרְגָּשָׁה
בְּמִפְח הָרוּחַ
עוֹד
סֵפֶר, סֵפֶר
בְּשֵׁר עָנָן שְׁאִין חוֹלֵף
יְלָדִים יֶאֱמָצוּהוּ
לְכָל הַחוֹלֵף
מוֹנוֹמֶנְט יְנִקוֹת

עוד אֵלִיּוֹט
עוֹד בְּגָנִים הַפְּרוּצִים יְלָדִים בְּשִׁמוֹת יִשְׁחָקוּ
בְּחִצְרוֹת
יוֹנִים תִּשְׁתַּפְּדֶנָּה עַל חֲדֵי הַסּוֹרְגִים –
כִּיצַד הַגִּנָּת תִּלְשֶׁק אֶת קוֹץ הַוֶּרֶד
לְגִנּוֹת
בְּעִיטוֹת בְּבֶטֶן הָאֵם?

הַחֶרֶמֶת הַפְּדוּרִים תִּהְיֶה גִזְרֵת גּוֹרֵל לְמַזְעָזְעֵי הַמַּחַ

כִּיצַד הַיָּמִים עוֹבְרִים אֵלִיּוֹט
וְהַמַּח שׁוֹכַח פָּנִים
הַלְעֵטְנוּ אֶת הָעֵינַיִם בְּדָמִים
וּבִמָּה חֲטֵאוֹנוּ?
בְּאֶדְבֵּעַת הַמִּינִים עוֹד אֵינָנו זְכוּרִים

מְנָדִים מִבְּתֵי הַבָּבוֹת
הַקּוֹקִיּוֹת לֹא תֵאֲפָשְׁרֶנָּה
לְמַחֲוִגִּים לְנָזֵל
עֲתָה עֲלִינוּ לְגִזָּל
מִהַמִּדָּף
הַכִּי גְבֹהַּ.

זֶה לֹא הָיָה נוֹרָא
וְזֶה לֹא הָיָה מוֹרָא
זֶה הָיָה רַק
זֶה
וְאִין הַסֵּבֶר
וְלֹא סוֹבְרִים
שְׁיֵשׁ יוֹתֵר
מִזֶּה.

25
72

24
72

תרגיל צפייה בדברים נופלים

אוריה פיציון באום

בְּשֶׁבֶת יֵשְׁבֵנו כְּמָה אֲנָשִׁים חַיִּים. מִי־שֶׁהוּ אָמַר שֶׁהִפֵּל זָז, גַּם עֲכָשׁוּ
הַכֶּסֶּא זָז מֵהָר בְּתוֹכוֹ וְאֶנְחֵנו לֹא רוֹאִים. רְצִיתִי לֹמַר לוֹ שֶׁהִכֵּל
נוֹפֵל, הִכֵּל עֲכָשׁוּ נוֹפֵל וְאֶנְחֵנו לֹא רוֹאִים, אָבֵל אִם תִּסְתַּפֵּל מִבְּלִי
לָזוּז מִמָּשׁ בְּקִלּוֹת אִתָּה תִּרְאֶה אֶת הַכֵּל נוֹפֵל. כִּי הִכֵּל נוֹפֵל לֹאֵט,
יָפָה, כָּכָה יֵשׁ לָךְ הִרְבֵּה זְמַן לְהִצְטָעַר.
גַּם הָאֲנָשִׁים נוֹפְלִים. בְּכֻלָּל, בְּכֻל פַּעַם שֶׁהִפֵּלְנוּ עַט אוֹ מִטְבֵּעַ אוֹ
כַּדִּיּוֹר אוֹ צִלְחַת, זֶה הָיָה תִּרְגִּיל צְפִיָּה בְּדַבָּרִים נוֹפְלִים, שֶׁנִּדְעַע שֶׁיֵּשׁ
הִרְבֵּה דְרָכִים לִפְלֹ. לְהִתְגַּלְגֵּל עַד שֶׁנִּתְקָלִים בְּקִיר אוֹ בְּדַבָּר אֲחֵר
שֶׁנִּפֵּל, אוֹ עַד שֶׁמֵּאֲבִדִים שׁוּוֹי מִשְׁקָל אוֹ לִפְלֹ וְלִקְפֹץ עוֹד כְּמָה
פְּעָמִים עַד שֶׁהִכֵּחַ נִגְמַר אוֹ לְהִתְנַפֵּץ לְהִמּוֹן חִלְקִים שֶׁכָּל אֶחָד נִעְצָר
בְּמָקוֹם אֲחֵר. אֶפְשָׁר גַּם פִּשְׁטוֹת לִפְלֹ פַּעַם אַחַת חֲזָק וְלֹא לָזוּז יוֹתֵר.
גַּם אִמָּא שְׁלִי נוֹפֶלֶת, הַפְּנִים שְׁלֶה קְרוֹבוֹת אֶל הָאֲדָמָה יוֹתֵר מִפַּעַם.
אָבֵל זֶה לֹאֵט לֹאֵט קוֹרָה, תִּצְטָרֵף לְהִסְתַּפֵּל כְּמָה רִגְעִים רְצוּפִים.
גַּם אֲנִי, אֲנִי חוֹשֶׁבֶת, נוֹפֶלֶת כָּל הַזְּמַן. וְשִׁתְדַּע שֶׁלֹּא חִיָּבִים לַעֲמֹד
כְּדִי לִפְלֹ, הַכִּרְתִּי מִי־שֶׁהִי שֶׁשִּׁכְּבָה הִרְבֵּה זְמַן עַד שֶׁהִיא נִפְלָה,
כִּי הִכֵּל אֶפְשָׁרִי. הִיא נִפְלָה לֹאֵט לֹאֵט, מֵאֲד יִצִּיב, כְּמוֹ שִׁיזְרִידִים
בְּמַעֲלִית מְקוֹמָה שְׁבַע בְּשַׁעֲרֵי צֶדֶק עַד לְכַנִּיסָה אִיפֹה שֶׁהִמּוֹנִיּוֹת
מִחִפּוֹת. זֶה בְּאֻמַּת לֹא מֵאֲד שׁוֹנָה מִכָּל מָה שֶׁאֶנְחֵנו מִכִּירִים, זֶה
קוֹרָה כָּל הַזְּמַן, לֹא צָרִיךְ לִפְחֹד.

מציד

אוריה פיציון באום

וּמִצִּדִּי לֹא לְדַבֵּר יוֹתֵר כִּי רְאִיתִי
אֶת הָרָעָה וְהִיא אִמְרָה לִי שֶׁקֵּט,
מָה יֵשׁ לֹמַר

בְּיַעְרוֹת מִתַּחַת לִלְשׁוֹן
רְאִיתִי גַּם אֶת הַטּוֹבָה
וְהִיא עֲשֵׂתָה אוֹתוֹ דַּבֵּר

גניחות, נאקות. לא הייתה תשוקה או חדווה בקולות האלה. מדי פעם הגיעה לאוזניי קריאה רמה יותר, אורגזמטית, שנשמעה כמו זעקת שבר. הרי הגברים הבריאים נשלחו לחזית. בעורף נשארו רק נכים וחולים, שנחלשו עוד יותר בשל הרעב. איברי המין היו חרבים, סרוחים בין הרגליים כמו דגים מתים. בנסיבות הנוכחיות, יחסי המין נבעו מיצר הישרדות גרידא. המצב היה לאחר ייאוש, נדמה היה שהאויב עומד להשמיד את כולנו, ומי שעוד שרד לרגע נדחף למשימה של הצלת הגזע. נשים כרעו ללדת בין עיי חורבות. ודאי, החיים לא היו מתנה בנסיבות האלה, אבל אנשים המשיכו להזדווג במחשבה שחייבים לשמר את הגזע ושכל עוד נמשיך להוליד, האויב לא יעמוד בקצב ולא יצליח להשמיד את כולנו, ואז, אחרי שהכול ייגמר, בעוד אלף שנה, צאצאינו יתהלכו חופשיים על פני האדמה הזאת. אמנם, באותו רגע נראו החזיונות האלה מופרכים, כי המצב היה לאחר ייאוש, אבל בחשבון אחרון היה הסיכוי חמישים-חמישים, כמו תמיד.

$$\frac{29}{72}$$

$$\frac{28}{72}$$

אמוץ גלעדי

חישוב קיצים

המצב היה לאחר ייאוש. לא הייתה ראות. הכול התכסה באד לבן, סמיך כמו צמר גפן. אפילו למרחק מטר לא יכולתי לראות, ואפילו לא את גופי שלי. הרמתי את ידיי כדי להתבונן בהן מקרוב. נדמה היה לי שאני שולה אותן ממים עמוקים: הן היו כבדות, זרועות עקצוצים. כופפתי את האצבעות ומתחתי אותן לסירוגין, אבל לא הצלחתי להיפטר מהתחושה הזאת. את שאר הגוף בקושי הרגשתי. ניסיתי להזיז את רגליי; הן היו מאובנות. שמטתי את ידיי בחזרה. עצמתי את עיניי. הטייתי אוזן. רחש דק עלה מתוך האד, כמו התקמטות של דפי נייר דקיקים, פריכים, שמישהו הופך לאט. כמו דפי עיתון ישנים. נדמה היה שבנקודה כלשהי בתוך האד, מישהו יושב בכורסה ומעלעל בעיתון. בוודאי נמסרו ידיעות מהחזית. המצב היה לאחר ייאוש, מספר המתים היה גדול. מיתות משונות הם מתו. רובם נקרעו לגזרים; מקצתם התאדו. מלכתחילה היה ברור שזה יסתיים בטבח המוני. מן הסתם צוטטו מצביאים ואנשי רוח שאמרו שמותם לא היה לשווא. מן הסתם הופיעה תמונה מביקורו של המנהיג אצל אחת המשפחות האבלות. פקחתי את עיניי. עדיין לא הייתה ראות. שבתי ועצמתי אותן, הטייתי אוזן. הרחש של דפי העיתון כבר לא נשמע, אבל משהו עדיין עלה מתוך הדממה, מין הד עמום של קולות ייחום אנושיים, התחבטות של גופים כחושים,

שהפעם אצליח להגיע למלאות המיוחלת, אף על פי שכבר אין לי אשליות. הייתי רוצה פשוט לחדול מהמשחק הזה, אבל הוא כופה את עצמו עליי.

ארבעת קירות החדר שבו אני חי מכוסים מדפים, מהרצפה עד התקרה, ואני קרוב למילוי הקיר השני בצנצנות מלאות דייסת זבובים שחורה־ירוקה בוהקת. אני תוהה מה יקרה כששני הקירות הראשונים יתמלאו לחלוטין. האם זו תהיה נקודת האמצע של חיי? קו המשווה של קיומי? נקודת השיא שממנה תחל השקיעה הבלתי נמנעת? ומה יקרה כשכל ארבעת הקירות יתמלאו? מה יהיה אז? המחשבה על המצב הזה מעוררת בי תערובת של ציפייה מיסטית וחרדה אפוקליפטית. אני משתדל לסלק את המחשבה הזאת. אני אומר לעצמי: בשביל מה כל חישובי הקץ, השקלא וטריא? הרי בסופו של דבר, מכל זווית שבה תסתכל על זה, ככל שתדוש בזה, ככל שתלעס את זה ותטחן את זה ותעלה את זה גרה, בסוף תישאר תמיד אותה בעיה לא פתורה, לא פתירה.

אני מנסה להתמקד בכאן ועכשיו. כרגע אני אוסף דייסת זבובים וזהו. כרגע אני אספן דייסת זבובים. אם אתחיל למדוד את עצמי בקנה מידה כלל־אנושי, אמצא את עצמי מהר מאוד בתחתית הסולם. יש אנשים שעושים דברים אציליים הרבה יותר מאיסוף דייסת זבובים. יש אנשים שאוספים פרפרים שלמים ויפים. אבל כאן מסתיימת ההשוואה. הם זה הם ואני זה אני. ודאי, לא הייתי אספן דייסת זבובים מאז ומתמיד. הייתי פעם מישוהו אחר. אבל מה שקובע זה הכאן והעכשיו, לא ספקולציות פרהיסטוריות או עתידניות למיניהן. אני אספן דייסת זבובים ובזה מסתכם הדיון. זו ההגדרה שלי, זה העיסוק שלי, אלה החיים שלי. שאר הפרטים האישיים חסרי חשיבות. באגרופי הקמוצים אני לופת עוד חופן של זבובים מתים. אני מהדק את האצבעות, עוצם עיניים, שוכח את עצמי, ובאותו זמן מתרחשת האלכימיה של הזיעה, פגרי הזבובים היבשים הופכים בכפות ידיי הסגורות לזהב שחור־ירוק בוהק. אם לדייסת זבובים יהיה יום אחד ערך מסחרי, אני אהיה למיליונר. זה הסיכוי היחיד שלי להפוך למיליונר. כמו רוב האנשים, אני רוצה להפוך למיליונר, אבל כמו רוב האנשים, אני לא עושה שום דבר כדי שזה יקרה. אם כן, הפיכתי למיליונר מותנית במתן ערך מסחרי לדייסת זבובים. ערך מסחרי, ערך כלכלי, ערך כספי.

בן בליעל

אמוץ גלעדי

זבובים באים למות עליי. די שאושיט את זרועותיי לפנים מבעד לחלון ואפרוש את כפות ידיי כלפי מעלה: בתוך כמה רגעים יתחילו לצנוח לתוכן זבובים מתים. כשכפות ידיי מתמלאות אני סוגר אותן, מהדק את האצבעות, עוצם עיניים ונשאר לעמוד כך. נדמה שאני שוקע במין חלום בהקיץ. אני לא זוכר חלומות, לא בהקיץ ולא בשינה. כשכל זה נגמר, אני פוקח את עיניי. זרועותיי עדיין שלוחות לפנים, כפות ידיי עדיין מושטות כלפי מעלה. אני פורש את אצבעותיי. הזיעה המסה את הזבובים המתים, הפכה אותם לדייסה שחורה־ירוקה בוהקת. אני אוסף את זרועותיי, מכניס אותן מבעד לחלון בחזרה לתוך החדר, מסיר בזהירות את דייסת הזבובים מכפות ידיי אל תוך צנצנת נס־קפה ריקה. על כל סדרת הפעולות הזאת אני חוזר שוב ושוב, עד שהצנצנת מתמלאת. אני מחכה בקוצר רוח להתמלאות הצנצנת. אני מתפלל שהכול יתנהל כשורה, ששום דבר לא ישתבש, שאחזיק מעמד עוד קצת, שאצליח למלא רק עוד צנצנת אחת ודי.

אבל כשאני מגיד את מנת הדייסה האחרונה לתוך הצנצנת, מסובב את המכסה ומניחה על מדף, לצד צנצנות נס־קפה אחרות שכבר מולאו, אני לא מרגיש בשום סיפוק. להפך, אני מרגיש ריק ומרומה. הריקנות הזאת דוחפת אותי להתחיל למלא צנצנת חדשה, במחשבה

אני צריך להתבייש בעצמי על המחשבות האלה. אני צריך לחשוב על אבותיי הכוהנים, שהיו מזפתים כמוני את כפות ידיהם בדייסת זבובים שחורה־ירוקה מבהיקה – לא למטרות רווח, אלא כדי שכפות ידיהם הפרושות אל על בתפילה יהיו מגואלות בטומאתם. אני נצר לשושלת של כוהנים ברבריים. אבל כאן מסתיימת הזיקה. הם זה הם ואני זה אני. משחר הזמנים הייתה בין אבותיי המשכיות אורגנית, ואילו אני סוף השושלת, נקודת הקטיעה, העץ הכרות, הגדם החשוף. אבותיי היו מוקיעים אותי, מנדים אותי, אבל מי הם שיטיפו לי מוסר, מה הם יודעים על העולם שבו אני חי. אני זר להם והם זרים לי כמו יצורים מכוכבים שונים. אף על פי כן, אין ספק שעד נקודה מסוימת בחיי הייתי חלק מהם. קשה לי למקם את הנקודה הזאת על ציר הזמן, לסמן את רגע הקטיעה, שלפניו הייתי חלק מרצף שראשיתו בשחר הזמנים ואחריו מצאתי את עצמי מנותק מהרצף הזה.

אני זוכר רק שעמדתי יום אחד מחוץ לעיר הגדולה וכופפתי את צווארי אחורה כדי להתבונן בגורדי השחקים. נשארתי כך זמן רב, עד שצווארי כמעט נָקע. ואז, בלי לחשוב על משמעות הדבר, התחלתי לפסוע אל תוך העיר. מהומה גדולה שררה שם, רעשים וצבעים הבזיקו סביבי. המשכתי לפסוע פנימה, עמוק יותר ויותר. זה כל מה שאני זוכר. לאחר מכן כבר הייתי אספן דייסת הזבובים שאני כיום. ודאי, אין קשר בין הדברים, פיסות החיים האלה הן כמו חלקי פאזל שלא מתאימים זה לזה, אבל האם אפשר לבחור פיסות חיים שיתאימו זו לזו כמו מנות מתוך תפריט? האם אפשר לחזור אחורה במרחב ובזמן, לעבור את הדרך בכיוון ההפוך, עד לנקודת הקטיעה, ולזנק, כמו מעל תהום, לגדה השנייה, כלומר הראשונה, הראשונות? לאחות את הקרע, להיות שוב חלק משושלת כוהנים ברברית שראשיתה בשחר הזמנים? האם יש טעם בשאלות רטוריות? בינתיים הזמן חולף והקיר השני בחדר שבו אני חי כמעט מלא בצנצנות מלאות דייסת זבובים שחורה־ירוקה בוהקת. אני משוכנע שמהו יקרה כשהקיר השני יתמלא לחלוטין. משהו רע, מן הסתם. הייתי רוצה להתכונן לאירוע הזה, אבל איך? אילו יכולתי לפחות להאט את קצב מילוי הצנצנות הייתי מרוויח קצת זמן, אבל משהו בתוכי דוחף אותי דווקא למלא אותן מהר ככל האפשר, והדחף הזה

חזק ממני. האם יש פתח מילוט? האם יש סיכוי שאמצא את היציאה מהעיר הגדולה? הבעיה בעיר הגדולה היא הטרנספורמציה הבלתי פוסקת שלה. מרוב פיתוח ובנייה והרס היא משתנה בלי הרף, העיר שהכרת אתמול זרה לך היום, העיר שלתוכה נכנסת היא לא העיר שממנה אתה מנסה לצאת, השלטים שהבנת אתמול כתובים היום בכתב חרטומים. העיר הגדולה היא מדרון חלקלק – את זה אני לא צריך לספר למי שישן באחת מאותן כוורות של כלובים כי ידו אינה משגת דירה, למי שקצות אצבעותיו מפוחמים ממגע חוטי המתח הגבוה המשתלשלים מעמודי החשמל ונשרכים על המדרכות, למי שלחיו מחורצות משברי הבקבוקים המונפים בתגרות השיכורים, למי שגבו מפוספס בסימני הגלגלים של הרכבת התחתית. הלוואי שלא נכנסתי לעיר הגדולה ביום ההוא, הלוואי שגורדי השחקים לא סחררו את ראשי: זו אבן הראשה של משאלותיי.

איליאדה שיר כ"ב (הכובסות)

רעואל שועלי

הכּוֹבְסוֹת בַּצֵּל הַחוֹמוֹת
נִרְאוֹת לִי בְּהִירוֹת מָאֵד עֲכָשׁוּ
מִרְכָּכוֹת לְבָנִים בַּמַּעֲיָן
בְּאוֹר טַבְעִי
הָאוֹר צָלוּל וְנָקִי
רְכִינֹת גֶּנוּן מְדוּדָה, פֶּרֶקִי הָאֶצְבָּעוֹת
אֲדָמִים, הֵם כְּלָנוֹת (לֹא שׁוֹשְׁנִים)
הַפּוֹרְחוֹת עַל נִימֵי הַדָּם בְּאֶרֶץ

הַלוֹחֲמִים רָצִים בְּקֶרֶב
צִלְצוֹל חֲנִיתוֹת רְחוֹקוֹת
עַל מַגָּנִים וְעֶפֶר
וְהָעִיר עֵיפָה, עֵיפָה
תַּפֵּל לְשִׁתִּיקָה אֲרָכָה

מִי שֶׁנֶּשְׂאָ עֵינָיו רָאָה
כִּפְתַּת הַשָּׁמַיִם רִיקָה

מִי שֶׁנוֹעֵץ בְּקֶרֶב־י בְּהִמּוֹת
מִן הַסֶּתֶם חֲזָה זְנוּעוֹת

וְהַקָּצֵף הַנָּקִי מוֹסִיף
וְנִשְׁפָּף בַּמַּעֲיָן הַחֹם
רִיחַ הַסְּבוֹן שֶׁהִיָּה לָהֶם שֵׁם
חֲרִיקַת הַקֶּרֶשׁ שֶׁגִּלֵּף בְּגִלִּים
(נִעְרִים מִצָּאוֹ אוֹתוֹ
לְכוּד בֵּין סִלְעֵי הַחוּף
וְסֻחְבוּ אֶל הָעִיר
כָּל הַדֶּרֶךְ הֵימָּה
יִרְקַת שְׁחִדָה טַפְטֻפָּה
עַל גִּבּוֹם הַמֶּשֶׁרֶג
צֵל אֲנִיּוֹת
הַרְעִיד עַל הַיָּם הַזֹּהָר
וְצִלָּל אֶל קֶרֶקְעִית הַמַּפְרָץ)

עֲכָשׁוּ חַיֵּי הַכּוֹבְסוֹת
מַעֲנִינִים אוֹתִי מָאֵד

גִּילּוֹן
לְבוּשׁוֹ שֶׁפַּעַם הָיָה לָבוֹן
שְׂדֵיהֶן הָרָפִים
מִצַּב שְׁנֵיהֶן
מְטוֹחֵיהֶן
וְצָבָא הָאוֹיֵב –
אִיר יְנֵהֵג בָּחֹם הַקֶּרֶב?
(יִכְלֹתִי לִמְצֹא אֶת עֲצָמֵי בְּשׁוּדָה שָׁם)

אֶת הַמִּצָּבִיָּה הָעֲרוּף קִשְּׁרוּ לְסוֹס
דָּם נָגַר עַל הָעֶשֶׂב הָרֹךְ
וְהַמְלִכָּה לִטְפָּה אֶת רֹאשׁוֹ שֶׁל הָאָח
וְלֹא עָמְדָה עַל הַחוֹמָה
(רַק הַגִּיגִיּוֹת הִדְהִדוּ קֹל וְחֹמֶר –
קֹל וְחֹמֶר מֵהָ יִהְיֶה בְּסוּפּוֹן?)

הַכּוֹבְסוֹת מִמְּשִׁיכוֹת
מַחוּץ לַחוֹמוֹת
לְצַד הַמְּלַחְמָה הַיָּפָה
שֶׁעָרְוּ נִמְחָק אֶל הַמִּצָּח
בְּגֵב הַיָּד הַלְחָה
וְלָבוֹן כָּבֵד
וְשִׁיחָתוֹן בְּלוּלָה

$$\frac{37}{72}$$

$$\frac{36}{72}$$

שני פוקר

מורתי

מבוא

על המורה ועל המות:

זו איננה פרובוקציה, (תמיד שגעו אותי גברות),
אף-פעם נחת, בחיקון,
לא התבשרה לי,
אף לא על זאת אני גולה פנערה אל הפטלי.

מורתי –

הן מתרבות בי, (זה לא רק המדחף לגנב חכמה), זו גרביטציה,
כפשוטה: (כנפל תפוח)
אני זקוקה למשקלן כדי לדלות שאר לרוח:

עלי לקרא אותה מורה,
באור ובקרירות
עלי לקרא אותה מורה –
בשכרון,
בבערות.

(כי לא אחת הן הצילוני מפני ההשתברות)

וכי אני, עם המורה – אומרת – הולכת עד קצה,
דהינו –
עד בגידת הגוף.
עד שיידלק או ישחק הגיד,

אין להגיד: זו איננה אצטלה, זו באמת שירת-אמת
בטוף כל חסרי – גחה המורה,
ולא אתו לה, כמו פלבה, להשטמ.

1.

רחבות-אגן, על מה תתסרו?
אפלו שיאו הגואה
של חלום בהקיץ
אינו חזק כמוכן; הו מורתי,
ראוני ברור, ראוני ברור,
ראוני ברור,

רק מורה יכולה לראותני
ברור כמורה.

2.

מורתי, לעולם לא תראי אותי שלמה
תמיד אהיה עצור בלתי מתגשם,
הני אומר: מורות נזונות רק מחלקים.
נזכרתי בשם המתחנן להתלות
בזכרון המורה,
זו אשר אינה יודעת על הורי,
מן השתיקה עוד לא הכריעה
אם טפחוני די; פעם השיבה אותי
עם מכתב נזיפה להחתים את אמי ושגתה בשמי,
דמי המה מדי מכדי להעלב אף אמי נעלבה
בשמי וגם בשמה וכחבה למורה שלום רב,
לבתי קוראים שני ולא תמר,
נא תשומת לבך לענין.

3.

קדחת מורתי פיצד אתארה
הבטחון גמור רוחי נכפלת
מרב צרה קצי נחבא,
צדדי עומסים עלי כשבת האחים,
קדחת מורתי ומצבורי טופחים;
פיצד להסבירה קדחת:
תנועה שקל סופה הוא פחת

.4

שָׁמַשׁ לֹפֶתֶת, תְּנוּעוֹת אוֹתוֹ עֲשִׂינוּ
לְלִכְיֹדֶת עֵין־מוֹרָה, הִתְקַבְּעוּ, נַעֲשׂוּ לְאָדָם.

.5

אִם לְזַקֵּק אוֹיֵב גָּדוֹל אֶקְרָא לוֹ: מַעַשׂ־בּוֹרְזָדוֹן,
כִּי גַם יְדִיָּה הַזְכוּת שֶׁל מוֹרְתִי
יֵשִׁיבוּ בְּמִכָּה כְּשֶׁהִיא מִכָּה – גִּסוֹת הַלֵּב
כִּי מִה יִכְלֹו יְדִיָּה הַשְּׁחוּקוֹת, כְּשֶׁזֶד שָׁלוֹ?
וּמִה אוֹכֵל אֲנִי? הַמְשַׁכְּנֶנֶת,
אֵין לַעֲצָמִי לְטוֹף עֲמָק מִן הַנְּזִיפָה,
וְאֵין רִגְעִי תְּסִיסָה צְלוּלִים מִשְׁכָּח אִם

הוּא מוֹרְתִי, גַּם עַל שְׁגָגָה רְאוּיָה לְהִתְרַעֵם

.6

כְּמוֹ נִקְרָא אֲנִי תוֹהָה בְּעַצְלָתִים:
הָאֵם תִּצְלִיחַ הַפֶּתָה לְהִיּוֹת לָךְ נַחֵם?

.7

הֵיוּ שְׁעוֹת בֶּהֱן שְׁאִפְתִּי לְהָשִׁיב לָהּ עֲלוּמִיָּה?
אִם הֵיוּ, הֵיוּ קְמוּצוֹת, שְׁלֹא אֶזְכֹּר,
(הֵלֵא יְדִי דְלוּקוֹת לְרֵב וְגֵא הַלֵּב)
אֲךָ לֹא עַל כֵּן בִּזְזָתִי לָהּ שִׁירָה כְּאֵשׁ טִרְפָּה,
לֹא עַל כֵּן נִטְלַחְתִּי אֵלַי הַהִתְגַּשְּׁמוֹת הַמְשֻׁנָּה הַזֹּה,
עָבָה מִדֵּק, צְפוּנָה כְּגוֹ.

.8

מוֹרְתִי, אֲנִי אוֹמֶרֶת צָאִי לָךְ לְקִרְאָתִי,
בְּכָל יְמִיךָ לֹא תִפְיִרִי שִׁחַת שֶׁל צְמֵאֵת חֲבֵה כְּמוֹנִי,
בְּכָל יְמִיךָ לֹא תִרְאִי כְּמוֹתִי בְּזוּיָה עוֹרְגָת כָּךְ אֶל צוּף
שֶׁל יַחֲסִים מַעְקָרִים.

.9

(אֲךָ מִה יִהְיֶה וְהִיּוֹתִי הַמְשׁוּעַת לְחִבַּת־מוֹרָה וְתוֹ לֹא;
שְׁזָה לִי צוֹ גוֹרֵל וְגוּף: לֹא־נִרְגַּעַת־עַד־צוּאֵר
כִּי מַעוֹלָם לֹא נִפְרַדְתִּי כְּרֵאוֹי מִשׁוּם־מוֹרָה.
מִה יִהְיֶה וְרַק מוֹל עֵין־מוֹרָה דְּמִי דְחוּף בְּשִׂאלָה,
וּכְשֶׁאֵינָה אֲנִי רוֹפֶסֶת כְּתֻשׁוֹבוֹת)

.10

יְבוֹשׁוּ מְבִישִׁיָּה,
מוֹרְתִי.

.11

מוֹרְתִי, הֵיכֵן שְׁאֵרוֹס הוּא רְאִי לְעִקְרוֹת, וְהִמְמוֹשׁ –
רְאִי לַצֶּעַר – נִפְסַע בְּעַד־יְנוּחַ עַל קִרְנֵיָה הַשְּׁקוּפוֹת
שֶׁל הַחֲבֵה! אֲנַחְנוּ, הַיּוֹדְעוֹת עַל בְּשִׁרְנוּ,
שְׁחֻכְמָה הִיא סוּדוֹ שֶׁל הַחוֹ.

$$\frac{41}{72}$$

$$\frac{40}{72}$$

.12

מוֹרְתִי, עַל שְׁפַת אָגַם תָּכַל מְרֵב חִיּוֹת
עוֹד נִשְׁוֹחַח בְּרֵב חֲשֵׁשׁ מִפְּנֵי עוֹבֵר
(כְּאוֹחֲזוֹת בְּבִדְלַח הַנוֹטָה לְהִשְׁבֵּר)

.13

מוֹרְתִי הַבוֹעֶלֶת שְׁמוֹת,
לָךְ עֲרוּגוֹת הַפְּרָחִים,
לָךְ הַצְּלִילִים הַטּוֹבִים,
לָךְ הַפְּנִים הַחֲמוֹת.

.14

לְהִיּוֹת מְשַׁרְתוֹת לְמוֹרְתִי; לְהִשְׁאִי לָהּ בְּחֶדֶר הַמְדִּירוֹת
כֹּל מִה שֶׁהִיא זְקוּקָה אוֹתוֹ לְזוֹן. לְהִיּוֹת מְשַׁרְתוֹת לְמוֹרְתִי,
לְהִגִּיף אֶת מִרְעִיָּה: הַמְחַנֵּיק אֶת נְעוּרֶיָּה – לְחַרֵּב
לְהִיּוֹת מְשַׁרְתוֹת לְמוֹרְתִי, לְגַאֲלָהּ מִפְּנֵי חִיָּה
שְׁאֵזְלוּ מִמֶּה כָּל יְקָרִי הַלֵּב.

15.

מִוֹרְתִי אָנִי הָאִשָּׁה שֶׁהִבְטַחְתְּ הָאֱהָבָה
הַחֲפוּצָה לָהּ עַל רֹאשָׁה כְּמוֹ אֲבֹטִיחַ
(לֹא בְּמַחֲוֹל עֲדִין הַחֲלִיפוֹנִי בְּגָרֵב),
מִוֹרְתִי אָנִי סְמֶרְטוּט אָנִי כְּעוֹר אֵיזָה הַשְּׁעוֹר?

16.

מִוֹרְתִי אָנִי אִשָּׁה קְנֻדָּס שֶׁטָּעָתָה
לִלְבָשׁ אֲדָרֶת, עֲנִינִי, נִפְשִׁי זְקוּרָה
כְּעַל מִפְתּוֹ, לֹא בָּאֲתִי לְהִזִּיק
אוֹ לְאַזְקֶה: אֵינֶנִּי חֲמוּצָה עַל בּוֹעֲלִים.
אָנִי רוֹצָה לְהַשְׁתַּכֵּן עַל סֵף דִּלְתָהּ.

17.

מִוֹרְתִי, לַעֲד שֶׁל הַגְּבָרִים,
וּבּוֹעֲלֶיהָ כְּחִלּוֹת מַזְדַּהְרִים עָלַי.

18.

שְׂיִתְהִפְכוּ הַחֲפָצִים לְהַתְהַפֵּף:
לֹא אוּכַל לְרוֹשֵׁשׁ עֲצָמִי עַל שׁוּם סִפָּה;
מִוֹרְתִי, אָנִי שְׂדוּפָה,
אָנִי גְבִישָׁה גְדוּשָׁה מִדֵּי הַעֲרָצָה וּבּוֹז
בְּלַעֲוִנִי כִּי גּוֹפִי כְּבֹד עֵינֶי מִתְּשׁוּקוֹתִי;
וְאִין מְקוֹם לְבַד הַשִּׁיר אֲשֶׁר
יִשָּׂא כָּל זֹאת מִבְּלִי לְהַצְטָעַר.

19.

מִוֹרְתִי, נִפְשׁ מִסְתַּכְסֶּכֶת עִם שָׁנִים,
מִצָּאִי לִי תִנָּאִי בְּעוֹלָמָהּ,
אָנִי יוֹדַעַת לְטַעוֹת וְלוֹמֵר כִּי טַעִיתִי.

20.

מִוֹרְתִי, לָךְ שְׂאֲרֵי בֶּשֶׂר,
לָךְ עֲמוּדֵי תָנוּךְ,
לָךְ בָּאֵרוֹת הַחֲלָב,
לָךְ הַתְּחַדָּשׁוֹת הַסֶּחָלָב,
לָךְ עֲלִיוֹנִים,
לָךְ תַּחֲתוֹנִים,
לָךְ שְׂעָרֵי הָעֲתוֹנִים.

21.

מִוֹרְתִי, שְׂלֵדוֹת לְתֵלֶם,
אֲפֹלוּ אֱלֹהִים לֹא בָדָה בְּדַמְיוֹנִי,
שָׁנָה שְׁלֵמָה כָּלָה שְׁבַת, בְּהַשְׁתַּכְרוּת.
זְמוֹ כְּרַפְיוֹן-צִהְרִים וּבְלִי אֲשֶׁם-בִּטְלָה,
וְאִין מִשְׁאֲלָה, אֲלָא לְמֵלָא.

22.

מִוֹרְתִי, חֲפֶרְפְּרוֹת שְׁמִים,
מִסְעֵן תַּמִּיד: מִנְּגָה אֶל חֲבִיוֹן.

23.

מִוֹרְתִי שֶׁשְׂעָרָה מִזֶּךְ הַשֶּׁמֶשׁ הוּא חוֹלֵט
מִוֹרְתִי שֶׁבִּשְׂבִּילָהּ הִיָּה שׁוֹה לְהַפְלִיט
אִמֵּר אֵת זֶה אַחַת וְדִי:
הִיוּ רַגְעִים שֶׁל נִצַּח פּוֹעֵם
בְּמִשְׁתִּי אֱהוּבָה, בְּחִלּוֹנִי אִם,
וְרֹאשִׁי בֵּין שְׁקָמִי הַמּוֹרָה
אֵינִי יוֹדַעַת אִיד נִתְקַבֵּלָה עָלַי כִּזּוֹ חֲמָרָה:
לְחִלּוֹת אֶרֶץ עַל-בְּלִי-מָה
(לְהִשָּׁבַע לְהִיּוֹת
הַסֶּקֶס הַכִּי טוֹב שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָּהּ)
לְנוֹשָׂא כְּזֹאת כְּמוֹת שֶׁל פּוֹטְנִצְיָאל
וְעוֹד כְּמוֹתִי, נִקְבָּה הַמִּשְׁקָשֶׁקֶת מִן הַמַּחֲסִים –

 $\frac{43}{72}$ $\frac{42}{72}$

שורו שורו ידעו ידעוה – מורתי,
כי חבלה לי באהבתי
ושותת ומקרח לב הקפיטון

24.

מורתי אני חמורת הסבר
כמה שלא אתאמץ
יאמרו מפרי: זו על גבה –
סוחבת שבר,
וסוחרים עלי רכיל
(מלים לא נעימות)
ועלבוני מכחיל

25.

יש ובכל זאת, אם בכחי לבאר: משוני מבאר
וכלי מערכת עצבים חשופה,
(כי ספינה טרופה יכולה להוליד רק נטרפת)
ויוצאים יוצאים מיני סם ותרופה
וחברים מכניסים לי – ואני מכניסה להם כפולה
והעיר זוללת כחותי כמרעבת
ואני יגעה עד לזרא, מורתי,
ואין מאורה, ואין מעטפת

26.

מורתי, תהיי מלכה, תהיי מלכה,
פיר יהיה מוצא: מרפק? יחרצו פקרקע,
מי יקח על כל זאת אחריות. רק המות
יורידך מכס מלכות.

27.

מורתי, רואה כתמי החנק,
ערה לכל התחלואים –
שוי לך נולד בחבל וכמה דקות

הרשם שם אינו מאבק
פגמינו לא נשלו אהנו מן העמק,
מאמצינו:
משקללים במאמצינו, האח,
שערנו יסתר – כפי רצוננו
דקה כזו, אדירה כזו

28.

בסוף הכל מה:
אני נשפכת קיתונות טובין על בת תמותה
והם יאמרו לי אפלטוני אפלטוני.
כך ידללונני: מכל הכוונות,
כי מורתי, בשבילה הייתי מוכנה, (הו מה הייתי מוכנה),
לגדם זנב, להתחסר, להשטיח את בטני.
ובכל זאת יסיטוני מן הארץ לשמיה,
שארצית יותר ממני
לא ראתה ארץ מימיה

$\frac{45}{72}$

$\frac{44}{72}$

29.

מורתי איך אפחית יסורי החלף ושום לשון נחמה תנחמני,
שככה עולמי עולמים לא ירוני מי־התהום, שככה עולמי עולמים
לא יצלוני עצי־השטה, מורתי, לפחות לו הייתי אושה,
לפחות הפקק של הבקבוק הזה.
אך מורתי אפלו־לא הפקק של הבקבוק הזה.

30.

אם אקראך, מורתי, לטפשה,
אזי מה, אזי מה,
מה יותר לפתחך,
מורתי, אם אקראך לטפשה?

אם אקראך, מורתי, לטפשה,
אזי מה, אזי מה,
מה יותר לפתחך,
מורתי, אם אקראך לטפשה?

בַּעֲצֵם, לומר זאת פשוט, כל ימי בירושלים

עומר ולדמן

לא יצאתי מחדרי
שלא לשמע סקס מחדרי אחרים
שלא לומר אשה זרה, שבעיני יפה להחריד
(ואולי במקום מוצאה יפיה סטנדרטי), כשמכחיל בה וריד
של התרגלות לכאן. כשהיא בטוחה יותר ממני
שרק בפחדי התאדדתי. הצעקה המתוחה שלה
היא מיץ מהול במיץ הידקות הנשאים לקראת השוק
על מדרגות בורקות מלכה. היא תכף תהיה רגילה כאן
כי יש בה צדך וצעקה: אל תהיה כמו עצמך
ועם הצעקה נמתחת הצמיחה
של המרוה מתחת לחלון, במים מבקבוק של עדן שולדרס
ואני יודע: אהבת חיי קרובה. אבל אכן חמור באחד השירים
שמולי שוב נקראת בצריכה מגרונני:
"אסוני, כאן אני צרירי"

למחרת, כשנראתה לי תהלה בראשונה, לא הכרתי עוד איש
בירושלים. באתי אליה ואמרתי, אני רוצה לצאת אהך. אמרה,
בסדר גמור, בוא לגג בעוד שעה ותאמר לי מי אתה. באתי
ואמרתי, שמי עמר, אני בן עשרים ואחת, יש לי נטיות, יש לי
השקפת עולם. אני רוצה להיות מין. כנראה אהך. מה שנקרא
כמו כלם. תהלה אמרה: שמי תהלה. אני רוצה שתדבר רגיל.
לא כאלו יש לך בבטן משהו עלום. אני רואה אותך. אמרתי
שוב: שמי תהלה, אני בן עשרים ואחת. אני רוצה להיות המלה
"כלום", שבמלון היא מגדרת "משהו" ובדבור היא מסמנת את
הריק שנקרע מן הריק. אז חיכה תהלה ואמרה: עכשו הדבור לא
חורק.

ביאליק כתב את כל השירים

ג'רמי פוגל

נחמן ביאליק
חיים ביאליק
בתל אביב
חי ביאליק
ביאליק כתב את כל השירים
חיים נחמן ביאליק
הוא כתב אותם
את כל השירים
והשבת נחה לה על עם ישראל
בקר של תחלת העשור השלישי
של המאה העשרים ואחת בשנת אדום
השמש זוהרת היום מעל למסלת ישרים
ומעל לקבוץ גלויות
ואתמול ברחובות היה מבול
ברחובות הלדה השניה
של כל מה שנולד שנית
וברחובות תל אביב
ביאליק
חיים ביאליק
נחמן ביאליק
חיים נחמן ביאליק
הוא כתב את כל השירים
תשאלו את הגשם, את הרוח
את כל מה ששוקע, את כל מה שזורח
תשאלו את האחיזת הקטנה של אסתר המלכה
תשאלו את עיני העולם
נחמן ביאליק
חיים ביאליק
בתל אביב
חי ביאליק
ביאליק כתב את כל השירים

47
72

46
72

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

כל הלילה

נדב נוימן

כל הלילה נסיתי לעמוד
 על הקשר הראשוני
 ירח ארץ שמש
 אדמה כבידה אני
 חלל גופים ורוח
 משלשים נעים על ציר
 למעלה בשמים,
 אלפים ושלש מאות
 שנים לומדים
 בין שתי נקודות אפשר
 להעביר קטע ישר
 שיכול להמשיך לנצח
 ללא גבול.
 השמים הלכו והתבהרו
 מעל הגבעה, צורות
 נראו מעט, מערות
 עתיקות בהן ישבו הביטו
 אל השמש בתמיהה
 בקו ישר אשר נמתח
 אחורה אל ימים שגם בהם
 האדמה רחשה
 בשיחים נעו דברים
 האויר היה עצור
 השחר הפך כחל עמום
 וכוכבים האירו,
 אלף מנורות שלחן
 לתלמיד חכם עקשן --
 שמש זרחת
 ירח שוקע
 ארץ עומדת
 גלקסיות נמתחות
 גופים קורסים
 הכל ממשיך.

$$\frac{48}{72}$$

$$\frac{49}{72}$$

כל הלילה נסיתי לעמוד
 על הדברים
 והמסתורין הגדול ביותר
 היה עדין את --
 איך הגעת אלי
 מהמרחק העצום הזה
 קו ישר בלי גבולות,
 אנחנו כמו דבורה ופרח
 לא היינו - והיינו.
 המתח המחלט
 התפרק מעצמו
 כשבאנו זה לזה
 אז יכלנו לקיים
 את העולם, להתקיים.
 איפה שתלכי
 אלך גם אני.
 מלמעלה כדורי ענק
 מושכים זה את זה
 בכלום השחר
 מלמטה אנו מתנשקים
 באבקנים וצוף
 וכל ההבדלים
 נמוגים, ככה:
 פוף.

פלאו עמנואל יצחק לוי

בעקבות סנהדרין ל"ט ע"ב

קשה להסביר זאת, אבל בעלך הפסיק לאהב אותך מכיון שפלאו שקעה מתחת למים. הנחונים מדברים בעד עצמם: כשהמים עוד עמדו מעל מיקרוֹנוֹזִיָּה הוא הצליח להחזיק את הראש, בקשי, אבל ברגע שהגיעו לפלאו, האשליה התנפצה. הוא עזב הבקר, עם דילת אמריקאית.

קשה למצא פאן סבתאית ישירה, את מבינה, אבל שימי לב לשעון: זה קרה באותה שנה ממשי, בשש ארבעים וחמש ושמונה שניות בדיוק. כשהגאות כסתה את המגדלור בקורור, התבונן בעיניך העצומות, ולא מצא את עצמו נשקף מהו.

כשהתחתנתם הייתם רגועים, איך יכלתם לדעת שגשואיכם חלויים באי בצדו האחר של העולם, בגבה ממצע של אפס מטרים מעל פני הים, מסורים לחסדיהם של טללי קיץ. גם ברגעי משבר, כשהתיפחתם שלא תוכלו לשאת פרדה, לא שערתם שהיא קלה כמותם.

כואב?
קשה מנשא?
נסי להסביר זאת לפולינזים הצפים
שסמכו על היועצת הזוגית שלכם.

טובלו

עמנואל יצחק לוי

לראות את טובלו מהירח
לראות את טובלו מקרקעית הים
לראות את הטוב שבך מבצבץ, כמו אי,
את המתקוות שבך מתנדנדת, כמו חצי אי
את שברירי העלם שבך, כמו רבע אי,
את המשאלה להתנשק טוב עם אשה אי פעם, כמו אי־אי,
כמו לא־אי,
לראות אותה כמו ימה קטנה
מהירח, מאחורי העננים

טובלו שלי
טובלו שלי
טיבי

שמים בלילה
מי זה כותב שירים על טובלו
במקום לכתב שירי אהבה.

51
72

50
72

איים עמנואל יצחק לוי

הוראות כיצד ללכת לאיבוד ספיר יונס

1. באי אינקסטיבול יושב הצפור הקטן ביותר שאינו מסוגל לעוף.
חוקרים אומרים שהסבה לכך היא שאין מי שיטרח אותו.

2. האי קיריטימטי, אזור הזמן המקדם בעולם, קיבל את שמו מקריסמס, שבו באו אליו לראשונה מדי שנה בחג המולד, באים המונים לקיריטימטי להיות הראשונים בעולם שחג המולד בא אליהם.

3. האי נאורו מתקיים כלכלית על כריית לשלש, שהטילו עופות ים במשך אלפי שנים. לאחר מאה שנות כרייה אינטנסיבית, לא נותר לצפרים היכן ללשש.

4. אפה של הידידה הוא האי היחיד המקוץ יבשה מפל עבריו

נקדת הפתיחה של השיר הזה מצויה בהתכנות היער. עליכם להסכים אתי שישנו יער במגמת תנועה ל כעת אוכל לחפש אותה עבורכם במישורים נוספים I'm what is needed to carry the point I to the point us. If I tell you would you like it? גלף הכי ירק שאפשר. We will go the greenest we can be נצקר שרשים נלקק סרפדים נרחץ במי הבצה נחלל מחלה לא נכחיש שאנו נחשים נחשף את שעור לבותינו גם מבלי שהטלנו נחשים למוצאם

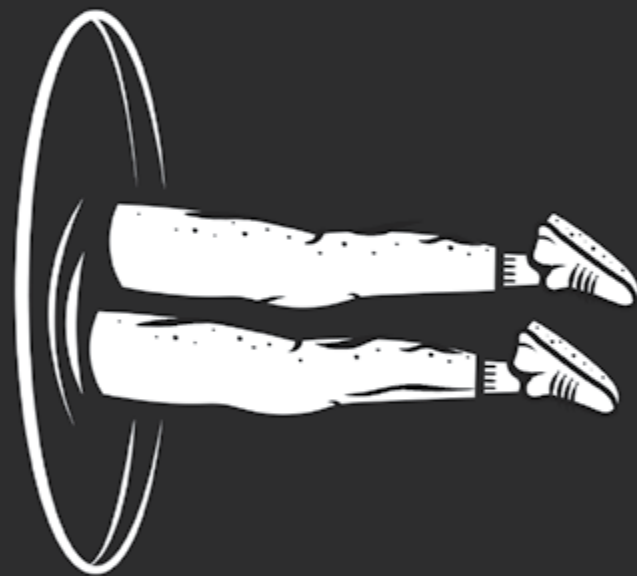
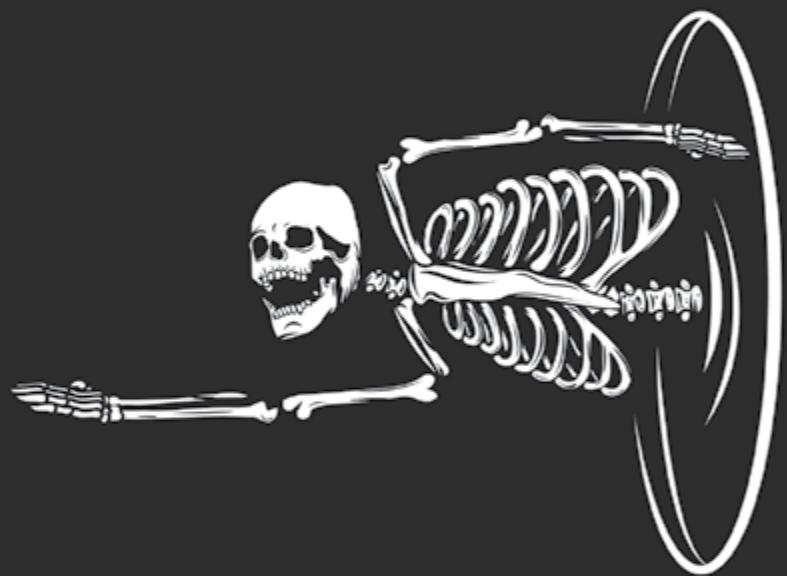
בגידים הלוטות הבחינו במלאות האדמה.
The leaves on the ground are your toes
זכרו: האור נדף בנקדת ההעלמות. עליכם להיות גוף תלת ממדי זוהר בחשך. דעו את גזעי העצים, שטים מבלי לזוז ממקומם, התפזרו לכל כוון כשתחפצו לשטות בקולות החרישו, קולות היער עלולים להבזיק

אינכם חפים
אינכם גדל עם כוון
לא תשכילו מתי או האם או נברא או נזרע או השרש.
אתם תחכו
מקום האדמה ישוה למקום השמים
יתכנס המקום למקום ומעל הרמונית המישור ירקד כל היער הזה

53
72

52
72

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

העפר שאינו בסוליותיי

גל עזרן

אני לא כפי שנהייתי. הפכתי לבדוקת השעון.
אין לי גישה לעפר שאני מוחצת בסליותי
כי אני מוחצת עפר בסליותי
כי אני הולכת כלל.

הלכנו לא בלתי לבו, וכך גם שאר הגונים.
הדברים לא בלתי כפי שהם אמורים להיות, בהיותם דברים
אך לי אין אחיזה בדבר.
אם יפגשו אותי הדברים בדרךי אמשיך בדרךי
איד אראה את הדברים בדרךי
איד יראו אותי בהעדרי בתוך ההעדר של העדרי
בהעדרם של הדברים עבדרי
נערכת נקדת המגוז עם המדרכות.
האישונים לא משמעותיים עבדרי.
תפקידם לספר דקות. הם בזים לי
מבזבזים. שויון נפש מצער.

קרה לי שבחברת חברים הבחנתי במראה.
השיחות התפצלו בנוחותי כי היינו מספרים ראשונים
והמראה היתה יפה. לצדי צחקו החברים.
אני הנחתי במקומי. מקומי לא היה בלתי מתאים.
את מה שקרה לפני שני חרפים אינני זוכרת גם לא את האביב
שאחריו ומאז אני מאחורי
מפעם לפעם מבחינה בעצמי במראה בחברת חברים.
היין אדם. סגלות השפתיים.
זה לא מניח דבר במקומו.
הינו הך הקיש. יתכן שאוכל לשחות
אך איד לזכר פיצד הולכים לי
או פיצד הולכים. אני הולכת עוד.

פרענות לא לי.
לי ספידת הדקות, לי חשודי השעות,
אין עוד ידים אוחזות ברוטשילד
אין עוד מעידה על מדרךה, אין עוד צחוק אין הופעה
אין קהל שואג אין אותי בשורה הראשונה
אין אותי מסתכלת על עצמי שבשורה הראשונה
אין אותי מסתכלת עליו שלדי בשורה הראשונה

מסתכל עלי שבשורה הראשונה
אותי מבריקה ותופסת.

אחר כך לא תהיה הליכה, אחר כך לא נצעד ונתקל במפדים
לא בעצמנו ולא במפדים, לא נחעד בדצמבר. לא נחעד באפריל.
לא נעלה לדירה, לא נישו, לא נהיה ערים
לא נסגיל שפתיים, לא נחפס את האוטובוס הנכון לחדש אפריל
לא ישאגו בהופעה כי אין הופעה כי אין אותי בהופעה כי אין
אותי.

אני לא זכורה לעצמי. אני מקנה שעוד זוכרים אותי.
ושלא יזכירו לי את הזדונות שנהפכו לזכויות
כי אין לי זכויות על הארץ הזאת
כי אין עפר בסליותי
כי אינני יוצאת.

ואיד אחפעל בין ימים אם נרקבו לי כל הפתחים
איד אזכר את הספסל. את הספסל אני דוקא זוכרת
איד אזכר את המדרכה אם אותי היא לא זוכרת
איד אאלתר את הרוחות שיצרטלו בי תהיות
כלשהו תהיות

שמשהו יתפשט כאן מלבד כוון השעון
שמשהו יתעשת כאן ויקח אותי לי
שאוכל להכנס בפנים, שאוכל לראות מעבר לכפות רגלי
שאינו רומסות, אינו סליותי
אינו בעפר

כבר לא נקח כוסות זרות מבלי משים
כבר לא נמצד בדרך אל הים
לא נגיע אל הים כי הוא רחוק ממך ומאתנו עוד יותר
לא נתדסק על רצפות שירים, לא נתחפש לגבורים
לא נאבד את נעלינו לטובת הים (העפר שאינו בסליותי)
לא נאבד דבר.
ואין עוד זויות-מראתך נכונות ואין עוד נסיון יציאה מדלתות
אין עליה במדרגה בודדת ואין בקשה ממלצריית.
לא נפרח במרפסות ולא נביט בהולכים כי לא הולכים כאן
כאן יושבים.
לא נאבד את עצמנו למדרכה, לא נחלק מבט
לא נחלק בכלל

57
72

56
72

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

לא נתחלק בדיעה שיש רק צד אחד שיש בו הפך
לא נסתלק ולא נסלק
נתביש.
נשוחח על החדר שבתוך החדר
אבל לא נשוחח אתי.

ומדוע תתקיים העינית אם איש אינו בא?
אין צל של חן במצבי. שקט הוא מצבי.
שקט מגיח בקר, שפל מגיע ערב
ונמק-בין-הערבים מוחץ עפר בסליוחי המדמות
העפר מוחץ את העצם שבסליוחי המדמונות
היד עצמה כשלעצמה היא מדאגת.
נמשכת מחוץ לחדרי רק השהיה
היא חותמת שעות ולא מתכוננת.
מריעה לבטולי בשורה הראשונה, מריעה לבטול ההופעה
מביטה ביראה במי שהייתי בשנה שעברה, בשורה הראשונה
כמעט שבה לשורה הראשונה וכמעט מחפכת ירך במי שנמצא
לידי
בשורה הראשונה
כמעט מותרת על הרצון לשוב אל השורה הראשונה
אתי. כמעט הולכת. כמעט מופיעה. כמעט חותמת הדרגים.
כמעט מבוכה.

//////// //

חיוניות, שובי אלי. שובי אלי חיוניות.
אהיה חיונית עבדך, אתחנן לשובך
לשובי עם שובה של החיוניות
תתחנמי בי. שנתרחם.
שובי אל חיוניותך, אלי
אמתו את כל זה לשם בואך.

תחנוני לחיוניות
תחלואי לחיוניות
אנא התפרקי בי. פרקי אותי לפרקי איסדר
תפרעי את חיוניותי. אפרק את חנך אתי.
נרקד יחד במדרכות, נהיה יחד חיוניות.

אהיה חיונית לך. תחני בקרבי.
תחנוני לחיוניותי, תחלואי לחיוניותי החולה
היא לא חונה, לא שועה אל הפתחים הנרקבים
לא מוכנה. היא נרגזת. נעלבת. לא פנועה.
כה אצילית את חיוניותי, ענודה בבשרי, מתענגת על רמשים
קוצפת בסדרים. חיוניותי לא בוחה בשעון.
תעניקי לי מחוגים סתורים, מחוגים סותרים, תסתרי אותי
הסתתרי אתי. העבר קרב.

תחלואי לך חיוניותי. חני אותי מתחלואי.
הפשיטי אותי בחיוניותך הברוכה, הקבועה מדי,
ברכי אותי בשוברך.
החיוניות תשבר את העפר שבסליוחי
היא תשגר אותי אל החברים ותרבה בי פרחים במראות
תבצע בי דבורים.
אני וחיוניותי נעמד בשורה הראשונה.
אביט על חיוניותי מביטה בי עומדת בשורה הראשונה
בורקת ותופסת.

אספי אותי עוד הערב, בהקדם, בשעה שש.
אספי אותי חיונית אל קרבך. התקרבי אתי אל השעה שש.
נסגיל יחד שפחים, חיוניותי, יחד עם השעה שש.

תבעטי אתי בימים המוגפים, הצילי אותי מפסיקתם
ידעי אותי בין קדם גזר דין וגבין אחריו
אחזי בי ברוטשילד, אחזי בביבים
תאבדי אתי נעלים לגלים (עכשו פבר עפר?)
תאבדי אותי שוב ושובי לאסוף אותי ואת חני שהשארתי לפנות
אותו הבקר באותו הים
סרבי לעלות אלי הביתה כדי שאוכל לרדף אותך בחן חיוניותי
חני אותי מתחלואי
התחנני גם את לשובי
דחפי אותי לומר לך שלום.
חיוניותי לא לי. אני לא לה.
והעפר שאני מוחצת בין סליוחי נדון להחמצה.

כל הגוף

עמית בן עמי

1
כל הגוף מתארגן
לדחף

את הרהיט הכבד
שמחוץ לגוף.

2
מהגרון לידיים
דרך הבטן
לרגלים.

(שכל התנועה:
רהיט ורצפה)

3
כל הגוף

ובכל זאת,
קמיצה.

$\frac{61}{72}$

$\frac{60}{72}$

חיוניותי מחמיצה אותי, היא מלבינה את פני. חבל שפך.
יכלת להיות טובה. הפכתי את חיוניותי לבוהה.
אם כך אז לפחות הרדמי אתי חיוניותי
הפעם לפחות עם הד.
מתפלאי חיוניותי, הנה אחן אותך אני
הנה את מזמנת לשוב אל הפרוזדור, להכנס בטרקלין
להתקנח בהד חיוניותי
הנה אני האובדת שבה אל חיוניותך, חיוניותי. עמדי על שובי.
עמדי עבדרי. ספרי להם אודותי
איך זרחת במדרונים, איך פסקתי הבזקים כדי להתכו
אבל פעת לא נכון לי האויר, הוא נכון מדי עבדרי.
הכל מספק בהיותו בלתי מספק.
ספקי אותי אל עצמי
ספרי להם שפעם הייתי אתך
ספרי להם שהייתי אתי
שיצקרו אותי חיונית, שיצקרו אותי במחווה
שיצקרו את העפר, שיצקרו את סליותי
שיצקרו אותי מוחצת את העפר שבסליותי
שיצקרו אותי בשורה הראשונה
ואותי אתן

תקרה

עמית בן עמי

מקלחת

זאב סמילנסקי

מסתכלים, ואומרים תקרה.
יוצאים החוצה,
ורק אז אפשר להגיד
גג.

בית זה מקרה נדיר.

מהו גג התפוח?
מהו גג החמאה?
מהו גג הדין?
לחיצת היד?

אני רואה רק תקרה.

רצפת המקלחת היא התומכת
ברעיון הזה של מקלחת, שם
רסיסי המים נכשלים להתפדר
(עקב המישוריות הארוכה של הרצפה)

אם תאסף מספיק מולקולות
ותסדר אותם יפה (מאד יפה)
תקבל דג

מה שמחזיר אותי לסבא,
סך הכל בו שש עשרה, עשוי ממולקולות
אף הוא (אותו, למעשה)
ובכל זאת מנסה
בכל כחו
לשנות את הכל

גם לשער הגוף יש תפקיד (אולי לא חזון)
סבה לקיום, פעם, היא אמרה,
היו אצלי כאלה תלולונים חמודים
אדמדמים אדמוניים
אני בהחלט משתתף,
אמרחי לה,
גברתי,
שלא תדעי עוד צער.

63
72

62
72

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

משחקים באנחנו נח אנגלהרד

- ה ב ה ל ה ב א -

לְעוֹד וְעוֹד וְעוֹד מְאֹד
וְאֵז כָּבֵד שֶׁשׁ וְאֵז גַּם
שָׁבַע

הִרְקִיעַ לֹא מְאִיר
לֹא חֲצִי וְאֵף לֹא
רָבַע

עֲכָשׁוּ בָּא לְסוּף
לְבוֹא לְבִסּוּף
וְצָבַע

הֵגֵן הוֹפֵךְ לְשָׁחַר מִפְּחָם
לְשָׁחַר, שָׁחַר שֶׁל
קָבַע

65
72

64
72

יָד בְּיָד נִחְלָק בִּינֵינוּ
אֶת אַרְבַּע יְדֵינוּ
וְקָטַע

נוֹסֶף וּבָרִיא מְאֹד מְגוּף
שֶׁהִתְמַזְג עִם הַ
רָקַע

יִפֹּל כְּמַעַט בְּאַחַת וַיִּסִּים
אֶת הַמִּשְׁחָק וְהִכִּיף
וְהִטְבֵּעַ

אוֹ: אֲמוֹלָל בֵּין אֲצָבָעוֹתַי
אֶת שְׁאֲרֵי־יָמִי
שֶׁשִּׁפֵּעַ

הָעוֹלָם שֶׁטֶף-לֶטֶף בּוֹ
וַיִּגְלִיד בְּגֵרוּתוֹ
כְּפָצַע

וּשְׁשׁ וּשְׁשׁ קוֹרֵאת אַחַת
מִהַמְּגִלָּה לְאַחַת
שְׁמִתָּה

גַּם כֵּן מְאֹד לְהִתְגַּלֵּשׁ
שֶׁשׁ לְמַעַלָּה שֶׁשׁ אוֹ
שְׁמָא

יִקְרְסוּ תַּחַת מִשְׁקָלָם
וּמִשְׁקָל נֹזֵל הֵדֵם
בְּצִמָּא

שֶׁלֹּא יָבוֹא לְעוֹלָם
לְבוֹא לְעוֹלָם
לְפָחַע

שִׁישְׁאָר בְּמִקְוָמוֹ
הַחִיצוֹנִי לְעִצְמוֹ
לְרַגַּע

שֶׁשׁ אֲנִי בְּמִקְוָמוֹ
עוֹלָל בְּחִדְרוֹ
בְּפָגַע

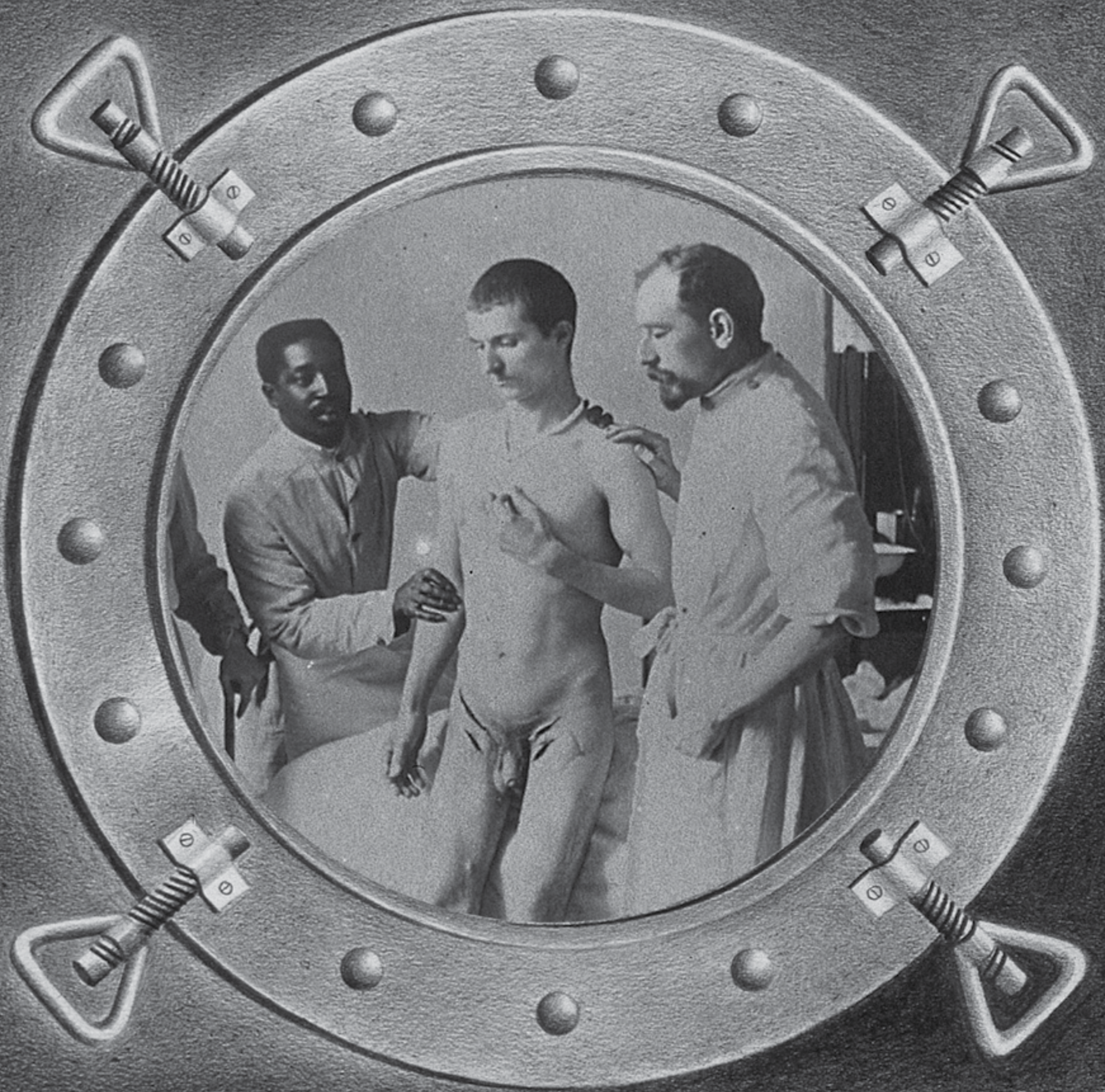
עוֹמֵד בְּפִנְתַּת הַפְּנּוֹת
וְזוֹקֵף וְסוֹפֵר
וְשָׁבַע

קִצַּת אֵז דָּגָן אֲכִלְתִּי
וְקִצַּת דָּגְדָּגָן
בְּנָגַע

הִגְדִּיל הִגְדִּיל הִגְדִּיל
בְּחוּף הַחוּף
וְהִקְרַע

רַק אֲנַחְנוּ בִּגְנוֹ מִשְׁחָקִים
מִשְׁחָקִים בְּאֲנַחְנוּ
כְּפִשָׁע:

מִי מוֹצֵא אֶת נֶחַ רֵאשׁוֹן?
וּמִי מוֹצִיא אֶת נֶחַ
מִצָּטַע?

רן עוז

הייזל בלום

אגדה בצבע ג'ינס

בִּיפוּ תַחַח שְׁמֵשׁ חֵם וּגְדוֹל הֵיִיזֵל בְּלוּם הַבְּחוּל הַלְבֵן קוֹרָא שִׁיר לַעֲצָמוֹ

עֵינָיו שֶׁל הֵיִיזֵל בְּלוּם יִרְקוֹת עֲרֻמוֹנִיּוֹת, נְעִימוֹת כְּרוּחַ סֶתוֹ
וּבְמַצְמוּץ־אִשִּׁי־אֶחָד יִצוּד אֶת תְּשׁוּמַת לִבָּכֶם
כְּמוֹ טָרֶף יָרִוי הַכּוֹשֵׁל בְּרַגְלָיו
וּלְהֵיִיזֵל לִסֵּת גְּבֵרִית אֵיתָן
בָּהּ מַזְמֶרֶת צִפּוֹר סִפִּירִית מִסְתּוֹרִית עֲדִין
הַקּוֹרֵאת לִי בְּסוֹד לְשָׁתוֹת אוֹתוֹ לְגִימָה, לְגִימָה.

הֵיִיזֵל בְּלוּם אוֹהֵב פִּיזִט כִּי הִיפִי מְזוֹר לְכָל צָרָה.

בְּיוֹם הַלְדָתוֹ הָעֲנֻקָתִי לוֹ צָרוֹר שִׁירִים מְנַקֵּד בְּדִיו, עֲטוּף בְּסֶרֶט תַּחֲרָה

אָבֵל הֵיִיזֵל בְּלוּם לֹא הִבְחִין אִם הַמְלִים שֶׁהוּא קָרָא
'מְלֵאוֹת' אוֹ 'יִרְקוֹת', יָפוֹת אוֹ מְכַעְרוֹת,
וְהַצָּרוֹר שׁוֹכֵב אֲצִלוֹ עֲזוּב בַּמַּגֶּרֶה.
פַּעַם הֵיִיזֵל בְּלוּם אָמַר לִי
שֶׁהַפַּעוֹר שְׁלִי נִרְאָה כְּמוֹ מַחְלָה מַדְבֵּקָה מִמֵּאִירָה.

בַּמֶּרְפֶּסֶת הֵיִיזֵל יוֹשֵׁב, וְהֵיִיזֵל חוֹשֵׁב,
תַּחַח שְׁמֵשׁ חֵם וּגְדוֹל קוֹרָא שִׁיר לַעֲצָמוֹ
וּבְלִי שְׁשֻׁמָּתִי לֵב,
כִּהְרֶף מַצְמוּץ אִשִּׁי, פִּתּוּל צוּאֵר בְּרַבּוּר, זָרֵם דָּם קָר שֶׁל נַחֲשׁ,
הֵיִיזֵל עוֹגֵב, וְהֵיִיזֵל שׁוֹכֵב,
כָּל הַלֵּיל בְּשִׁפְהָ אֲנִגְלוֹ-סַאקְסִית מְקַרְיָאִים לוֹ שִׁיר,
הֵיִיזֵל בְּלוּם כָּבֵר לֹא בְּחוּל קְדוּשׁ שֶׁ שֶׁ

BERLIN BERLIN WIR FAHREN NACH BERLIN

-הֵיִיזֵל בְּלוּם בְּדִרְכוֹ לְבַקֵּר אֶת גּוֹפֶת אָמוֹ אֲשֶׁר בְּבֵית הָעֵלְמִין זֶה
מְכַבֵּר שָׁנָה תְּמִימָה תַּחַח מַצָּבֶת שִׁישׁ נִקְיָה בְּצֵל רֶקֶפֶת שׁוֹכְבֶת-
בְּרַחוּבוֹת הָאֶקּוֹוֶה מְרִין שֶׁל גִּלְסָקוֹק אֶל תּוֹךְ סִגוֹל הַלֵּיל מְנַשְׁקוֹת
בְּדִיר בּוֹשׁ בַּעֲלוֹת הָאוֹב נִסְתָּרוֹת מִן הָעֵין בְּצֵאת שַׁבַּת קְדוּשָׁה-

מִיָּם כְּבֵדִים הוּא הָאֵינְדִיגוֹ הַלֵּיל! עוֹד מִתְהוֹלֶלֶת וּמִסְמָמֶת
וּמִטְמַטֶּמֶת וְיוֹרֶקֶת דָּם וְאִשׁ יִרְקֵה הַמַּסֶּבֶב בְּ בִּה מְרַקֶּחֶת רֶקֶ-
שְׁתוֹן-צוּאָה עַל כָּל גּוּף כָּבֵד מְרוּחַ; תַּקְרָת אֶסְפֶּקְלָרִיָּא בּוֹעֶרֶת-דָּם־
נְגוּע־אִשׁ וְתִימְרוֹת עֶשֶׂן; אָ אָ הַשּׁוֹט מַצְלִיף לוֹ עַל הַגֵּב; עוֹד
עוֹד עוֹד אֶגְרוֹף פּוֹלֵשׁ עֵמֶק אֶל תּוֹךְ צִנּוֹר הַשּׁוֹשׂוֹן עֶכְשָׁו; עֲבָדִים
בְּמַסְכוֹת כְּלָבִים מְעוֹר פֶּךְ רְצוּחַ נּוֹבְחִים הֵב הֵב הֵב.
עוֹמְדִים בְּפֶנֶךְ שְׁמוֹנָה עָשָׂר גְּבָרִים לְבָנִים וְשֹׁחֲדִים
יָמִים יָמִים יָמִים יָמִים יָמִים
עוֹמְדִים סְבִיב בְּמַעְגָּל-לֹא-מַעְגָּל שֶׁל רְצוּעוֹת עוֹר וְכִלֵּי זֵין שְׁלוֹפִים
יָמִים יָמִים הֵב. הֵב. יָמִים יָמִים
נִמּוּלִים לֹא נִמּוּלִים דּוֹחֶפִים מַפִּים דּוֹחֶפִים מְחַדִּירִים צָרוֹר מִסְמָרִים
יָמִים יָמִים יָמִים יָמִים
לְגוֹפֶת סִירוֹנִית בֶּן תְּמוּתָהּ, תְּלוּי הַפּוֹךְ, קָשׁוּךְ בְּמֶרְכָּז. הֵם מוֹרִידִים
אֶת הַגּוּף. זֶה הֵיִיזֵל בְּלוּם. כְּפוּת. נְעוּל. מְנַצֵּנֵץ בַּחֲלִיפַת לְטָקֵס
שֹׁחֵךְ מְבָרִיק.

גופי רוֹקֵד וְנָע וְנָע וְנָע.
גופי נוֹדֵד וְנָע וְנָע וְנָע.
גופי בּוֹדֵד וְנָע וְנָע וְנָע.

הֵיִיזֵל בְּלוּם גּוֹמֵעַ פִּיזִט. אֶת כָּל הַמְלִים הַיְּפוֹת כְּבֵד שְׁמַע...
אִם הֵיִיזֵל בְּלוּם רַק הִיָּה רוֹאֶה שְׁאֲנִי פִיָּה,
אִזְ הֵיִיִתִי מְחִיֵּשֵׁב עַל יָדוֹ בְּחוּף קֶפֶסֶא
מֶרְפֶּדֶת בְּכַנֵּף דְּנֵאִית-תְּפּוּחַ-סְדוּם-הַדּוּךְ
שְׁנַתְלֵשׁ בְּעוֹדָה מְפַרְפֶּרֶת אֶת נְשִׁימָתָה הָאֲחֵרוֹן
לְכַבּוֹדוֹ,
וְסוֹף סוֹף הוּא הִיָּה מִבִּין
שֶׁכָּל הַמְלִים הַיְּפוֹת
אֲשֶׁר מְגִרְוֵנִי מִן לִי קוֹת
רַק עָלִי מִסְפֵּרוֹת

יום אחד הוא יבין. נכון שהוא יבין?

-
ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

נחמה ורחמי

קפה של שכונה

יום אחד הוא הבין...

נסתפתי וחקתי מצליליו
כמו מגשם זלעפות, מרנו מר
ופרפרים שקטים חודרים אל תוך החדר
מתחת לצללים המרקדים של יום
נגמר.

נסתפתי ואחזתי בצליליו
כמו בעגן אנגיה חלוד
שמפרשיה נמתחים מסער צפרים עזינות
להק שחפים נודד ועורב בודד
צרוך.

נסתפתי ונטרפתי כצליליו
ולא אוכל עוד להסתתר בשקר מחפש למאהב
ואזני השמאות נקור נקרת
וזרם זרם סילון הדם
ונקדש
לחומת משמר.

לא אכתב עוד שירים על הייזל בלום לעולם.

70
72

07:30-01:00 א'-ג'
07:30-02:00 ד'-ה'
07:30-19:00 ו'
09:00-02:00 שבת

03-6852326
-
אחד העם 144
פינת כיכר הבימה 2

אדם שוכב בחשכה מוחלטת,
מעליו אקס-טריטוריה של יקום

נמרוד ברקו

אדם שוכב בחשכה מוחלטת, בלילה, בגפו
אני פותב מתוך בורות; תמיד היה לי זה.

מעליו אקס-טריטוריה של יקום
מעלי - ראיתי - את יצורי-הקיר - ראיתי -
את יצורי-תוף-הקיר; יקום, שמעתי:
באיזו נחת האנשים אומר: יקום, שמעתי.

מתחוללת דפיקה בדלת
האנשים אומר: פתח מיד, זה מתחוללת;
האנשים לא עונה: הכנס!

מתחוללת איש הולך רוח
האנשים משיב: כל מה שנהגה כהוי-אורות נהגה;
צאה! על-צדף-הה!

רוח-עוועים הולך
זה מערב בדעת עם הבריות זה
בא וזה צא וזה הה וזה את דעת-של-בריות
שקמא יתחזה

רוח-עוועים הולך-לא
אנין-דעת כזה, התהלך
חוכר-חלל תהום-שארות

מתחוללת נוספת בדלת דפיקה
טרוטות, טרוטות -
ירדתי אצל המקולין להתאצל עלי ידיים-שקמא
שיהיה עלי ידיים כי נטל עיניו
טרוטות, טרוטות - בחריר-הדלת ראיתי -
האנשים גוהר:

ראיתי בן אנוש מחוץ לדלת, עת נעשו בו דמדומים
אלא שלא ראיתי
וידעתי כי נעשו בו דמדומים; חכה -

כיצד מזהיר על עצמו היקום כי צץ-פחע
לא צץ,
לא ראיתי
וידעתי כי נעשו בו דמדומים; חכה -

האנשים ממשיך, גוהר
לא צץ,
לא ראיתי
וידעתי כי נעשו בו דמדומים; חכה -

ובערוהו היקום
ובערוהו לשונות של אש בבהו.

$\frac{73}{72}$

$\frac{72}{72}$

-
ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

רוצים לקבל כל
גיליון הבה להבא
שייצא מעתה ועד יקום
עד הבית ובחינם?

הכנסו וריירשמו >

havalehaba.co.il

